



РОДОВО ИМЕННИЕ

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Излиза всеки понеделник



БЪЛГАРСКА РОДНА ПАРТИЯ

Родово имене - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), която включва домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост отменящите се социални и политически системи за поколения напред. Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото имене увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

Година VI, брой 10 (227) 1 - 7 март 2010 г.

цена 0.55 лв.

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

СЛИВЕН, ЯМБОЛ, ТЪРНОВО, ОХРИД



Димитър ХАЙДУТОВ

Какво свързва тези четири града? Дали само това, че са български градове и че имената им на съвременния български език не означават нищо?

Всички опити да се проумее съдържанието на тези имена през славянската лексическа система не водят до никакви разумни ре-

зултати. Получават се парадокси, които някъде са породили и умотворения от почти легендарен тип.

За името на Сливен има какви ли не варианти на произход и значение. Всички варианти се въртят около представата за някакво сливане и напълно изключват плода слива като източник на името, защото от сливенските ветрове слива на дърво не остава.

На 7 март 2010 г. (неделя) в клуб "Катарзис" (София, кв. "Сердика", ул. "Гюешево" №64) от 11 часа ще се проведе КРЪГЛА МАСА на читателите и симпатизантите на в. "Родово имене". Кръглата маса ще бъде естествено продължение на конференцията "ЧОВЕКЪТ НА НОВОТО ВРЕМЕ". Поканват се всички привърженици на идеята за родовите имена да присъстват.

ВХОД СВОБОДЕН

ВАЖНО

УВАЖАЕМИ ЧИТАТЕЛИ!

Търсите ли в. "Родово имене"?



ИДЕТЕ В НАЙ-БЛИЗКАТА ПОЩА!

Каталожен № 618

ИМА И РЕДАКЦИОНЕН АБОНАМЕНТ на телефони 02 962 16 85 или 02 962 16 86. Новите и целогодишни абонати за 2010 г. ще получат подаръци - емблематични книги от ИК "Новата цивилизация"!

Творчество и живот ВДЪХНОВЕНИ ОТ ПЕТЪР ДИМКОВ

Наскоро голяма група приятели от Националния граждански инициативен комитет „Петър Димков“ отбелязахме кръгла годишнина на една скромна,

но всеотдайно творческа личност, спечелили Димков личност – педагожката Росица Рачева. Дизайнерка, художник, поетеса, общественичка – това са някои лица на тази

Продължава

БЛЯН ЗА БОГОМИЛИТЕ ПО ПЪТЯ КЪМ СЕБЕ СИ...

Невяна КОНСТАНТИНОВА

Из **Блян за будността на сърцето**

Живеете незайни.
Дух свят ли ви окриля?
О вие, всеотдайни
души на богомили!

Божествени скрижали
на своя род дарили,
а той ...не ви пожали,
пресвети богомили.

В тъматата накъде ли
се лутате без сили,
а нямате предели –
души на богомили.

Все благо за други,
за други отредили,
не дирите заслуги –
души на богомили.

Искрица да припалне –
къде ли сте се скрили?...
О, души страдални –
души на богомили!

Щом се свят засрива –
тук пак сте се родили...
О, души все живи –
души на богомили!...

Сред нас сте пак сияещи
в Рила – новокрили,
о, души ухаещи –
души на богомили.

Мисиите нови
отново преоткрили,
о, души Христови –
души на богомили.

Кротки и смирени
сред мрачните гнили,
в дух непримирени –
души на богомили.

С обич заискряла
от Бога святост пили,
о, души-кристали –
родни богомили!

Сред тиня, злъч, омраза
– бедни, неунили –
излъчвате все радост...
О, вие, богомили!

В метежно смразно време,
в бури замълнили,
съдбовното ви време
е **Дух на богомили**

Продължава
на стр. 16

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ

Учреждението на Николай Иванович получило земя двеста хектара през есента. На отдалечения от населените места парцел, още преди да се разкалят пътищата, успели да положат бодливата тел и петметровите стълбове за оградата. Николай Иванович разбирал, че ако това не се направи през есента, няма да могат да започнат пролетните работи на участъците. А как да се направи това, щом два километра преди отделения участък завършва дори междуселският черен път. Не може нито техника за издълбаване на ями за стълбовете да се закара, нито да се закара работна сила до участъка.

Затворниците узнали за проблема. И се обърнали към началника на колонията с предложение: Да копаят на ръка ямите за стълбовете, а двата километра без път да минават пеша в колона под конвой.

Дори под студения есенен дъжд, наметнати със самоделни дъждобрани, слепени от найлон, всеки ден се устремявали в колона петдесет затворници към участъка земя. Желаящите били повече, но заради недостига на охрана на работа изкарвали само по петдесет човека. Работели бъдещите стопани на участъците с пълно самоотдаване. До настъпването на студовете били поставени всички стълбове и построени стражевите кули, била опъната и бодливата тел. Бил изграден и КПП пункт към зоната.

През есента била дадена поръчка за изработване на къщичките - единични килии, в които да живеят затворниците. Стойността на всяка една била 30 хиляди. Нямащо повече пари за тях. И затворниците сами, кой както можел, издирвали средства за тяхното построяване. Някои, разбира се, имали спестявания, на други родните им помогнали, но имало и такива, които нямащо откъде да вземат такава сума. Те се обърнали към началника на колонията със заявление, че са готови да живеят в палатки. Но това противоречало на инструкцията и им било отказано.

Сто и осемдесет къщички били докарани на новата земя през зимните пътища и били поставени на подготвени през есента стълбове. Сто и осемдесет затворници още през ранната пролет се заселили в тези примитивни къщички с решетки на прозорците.

В един слънчев пролетен ден началникът на колонията наблюдавал необичайна картина от стражевата кула. На опасаната с бодлива тел територия от двеста хектара били обозначени сто и осемдесет участъка. Те били отделени един от друг с колчета, клончета, а някъде границата на участъка очертавала опъната връвчица.

- Тези са на заможните - решил началникът на колонията, - на тях роднините не само пари за килията са дали, но и за ограда.

Между участъците имало проходи-улички, а в центъра на зоната - обща площадка за събирания. Тук-там по ниските части снегът по земята още стоял. Но на височинките вече зеленеели първите тревички. Почти на всеки участък се чернеели самотни човешки фигури.

В топлите затворнически ватенки, платнени шапки-ушанки и груби ботуши те изглеждали еднакви и безлични.

Какво могат да направят тези фигурки на пустата земя? Защо не им се седи в килиите? Началникът на колонията вдигнал бинокъла пред очите си и заразглеждал една от тези безлични фигури. Затворникът Ходаков забивал лопатата в още неизсъхналата земя, копаел дупка. Николай Иванович през бинокъла преброил деветнадесет дупки по периметъра на участъка, вече изкопани в измръзналата земя.

На другите участъци фигурките с тъмни ватенки правели същото - копаели ями по периметъра на своите участъци.

- За какво копаят толкова дупки? - на глас попитал Николай Иванович.

- Ами за фиданки и храсти - обяснил часо-воят.

- Ясно. Но можеха и да почакаат една-две седмици, земята щеше да попие съвсем и да е по-лесно да се копае.

- И аз им казах същото, но те не искат да чакат. Страхуват се, че няма да успеят. Четиритин метра жива ограда да посади всеки не е шега работа. А когато земята се размрази съвсем, тогава пък с лехите ще трябва да се занимават.

Началникът на колонията още дълго наблюдавал с какво желание и дори страст работят неговите подопечни и размишлявал: "Явно съществува някаква космическа връзка между душата на човека и душата на земята. Ако има такава връзка - човек е в хармония с планетата. Ако я няма - няма и хармония. Започват извращения, расте престъпността. Тази книжка "Анастасия" трябва да е необикновена. Прочели я затворниците и нещо необяснимо е пламнало в душите им. Ами и аз също: прочетох я и започнах да виждам живота по новому. Разбира се, книжката си изигра ролята, сега я четат във всички зони. Но силата се състои именно в това, че посочва връзката на човека със земята. Значи главното е в тази връзка, тя не бива да се разкъсва. И всички тези разговори за висок морал и духовност са само празни приказки без тази тайнствена, още не съвсем позната връзка!"

През есента всички участъци в новата зона, както я нарекли самите затворници, били заобиколени от все още мънички фиданки ябълки, круши, калина, брезички и всевъзможни други насаждения, които създавали приятна за очите картина със своите разнообразни есенни цветове. По около 1500-2000 квадратни метра били засадени с горски дървета. Още към първата есен впечатлението при наблюдение от стражевата кула върху двестата хектара рязко се отличавало, и то към по-добро, в сравнение с пролетната картина на пустата черна земя. Виждало се ясно, че зад редовете бодлива тел възниква необикновен зелен оазис.

А през цялото лято от зоната били доставяни за затворническия стол свежа зеленина, а после и краставици, домати, цвекло.

През есента всеки затворник предал по пет чувала с картофи, по няколко десетки буркана солени краставици и домати. За цялата зима бил подсигурен хранителния блок на затвора с цвекло, моркови, ряпа.

Необичайна картина можело да се види

край КПП на новата зона. За разлика от всички затворнически учреждения в света, където на контролните пунктове се осъществявало приемането и предаването на затворните граждани, в новата зона се извършвало предаването на произведеното.

Войниците предавали на роднините на затворниците бурканите с консервирани зеленчуци. Мнозина идвали с коли и си отивали с богат урожай.

Онези затворници, които нямали роднини наблизо, давали своята част от урожая на прекупвачи чрез войниците и получавали не лош доход.

А при затворника Ходаков не ходел никой, той нямал роднини. Той бил от дом за сираци и своята част от урожая помолвил да бъде дадена на най-близкия детски дом.

Николай Иванович получил благодарност от управлението за успешно изпълнение на заповедта. Той бил единственият, който успял да осъществи допълнителен прием на сто и осемдесет затворници, без да влошава условията на пребиваване на останалите.

Изминалата година била за Николай Иванович най-запълнена с грижи в сравнение с всичките му двадесет години служба. Покрай обичайните грижи, му се налагало да "изкрънква" ту плодни фиданки за новата зона, ту семена. Всеки път той се радвал, когато идвал старият затворнически ЗИЛ, натоварен догоре с малки фиданки.

Минали още пет години. През един слънчев юлски ден във въздуха над новата зона се появил и закръжил вертолет. Николай Иванович стоял край КПП-то и гледал как въртолета кръжи над зоната. Той знаел, че на борда му се намира генерал Посошков и членовете на комисия от Министерството на правосъдието. Или някой бил написал жалба срещу началника на колонията, или просто са плъзнали слухове за необичайното положение на престъпниците.

Комисията от високопоставени чиновници излязла от вертолета, приземен на площадката до КПП-то. И Николай Иванович стоял и мислел само за загражденията на зоната: "Ще ми припишат явно нарушение. Защо ли разреших да се посадят като ограда тези виещи многогодишни цветя? На три метра височина са обвили цялата бодлива тел, зелена ограда образуваха и то така, че зад различните цветя дори не се вижда бодливата тел.

Телта им била създавала неестетичен изглед, представете си. И стражевите кули уви-ха с цветята си. До самата будка на часовоя се вият цветя. Не прилича на зона, а на някакъв райски оазис сред полята обрасли с бурени".

- Веднага се вижда първото нарушение - казал генералът от Министерството. - Що за ограда на зона е това? Че такава ограда, увита с лиани, всеки, който поиска може да я прескочи - казал генералът на началника на Управлението Посошков, - всеки един войник ще ви го каже. Прав ли съм? - обърнал се представителят на Министерството към стоящия до КПП-то дежурен лейтенант.

- Разрешете да отговоря, другарю генерал.

- застанал в стойка "мирно" дежурният лейтенант.

- Отговаряйте, като ви питат. Има ли тук нарушение на инструкцията?

- Не, другарю генерал. В дадения случай вие наблюдавате тактически усъвършенствано ограждение на зона, с която се пазят престъпници.

- Какво, какво? - учудил се членът на комисията на министерството. - Какво е това тактическо усъвършенстване? Какви ги дрънкате?

Всички членове на комисията се спрели до лейтенанта, все още стоящ в стойка "мирно".

"Ама че шегаджия - ядосан помислил Николай Иванович, - вечно този лейтенант Прохоров със своите шегички. Поне пред комисията да не беше се майтапил. Сега вече със сигурност няма да ми простят издевателството. А той си стои "мирно" и дори не се изчервява от собствена си наглост".

Лейтенантът заговорил, отсичайки думите:

- Разрешете да отговоря на въпроса за усъвършенстването.

- Отговорете, ако можете - заповядал генералът от Министерството. - Тактическо усъвършенстване са, значи, вашите цветенца?

- Тъй вярно, другарю генерал. Престъпникът, който реши да избяга и да прескочи това заграждение от бодлива тел, увита с цветя, може и да успее да прескочи, но няма да стигне далече.

- Как така, защо? - учудил се генералът.

- Докато преодолява заграждението, увито с ухаещи цветя, той целият така ще се пропиет от този мирис, че дори необучено куче с лекота ще намери следата и ще го доведе обратно.

- Ще се пропиет, значи... - разсмял се генералът, с него и всички членове на комисията, - а кучето значи, по цветния аромат... Е браво, лейтенанте, находчив сте. И колко бегълци са върнали по такъв начин вашите кучета? - през смях запитал генералът.

- Нито един - отговорил лейтенантът и много сериозно продължил: - Престъпниците разбират цялата безперспективност на преодоляването на оградата и за пет години не са направили нито един опит за бягство.

Още повече се развеселили членовете на комисията от сериозния вид и заявление на лейтенанта.

- Значи от тази зона за пет години не е имало нито един опит за бягство? - председателят на комисията попитал началника на управлението.

- Да, нито един - отговорил Посошков.

Членовете на комисията явно харесали остроумните отговори на лейтенанта и му задали следният въпрос:

- Кажете, лейтенант, ако престъпниците дори не се опитват да бягат от тази зона,



то тогава за какво са тези стражеви кули с въоръжени войници?

- За охрана на зоната от външния свят - отговорил лейтенантът.

- Какво значи за охрана от външния свят? Да не би някой да се опитва да проникне в зоната?

- Тъй вярно - съобщил лейтенантът. Жените на много от затворниците проявяват желание да живеят с мъжете си в килиите. Някои молят да прекарат в килията лятото заедно с децата си. Но строгото съблюдаване на инструкциите по охраната на затворниците от нашия строг началник на колонията не допуска подобно безобразие. Тогава отделни несъзнателни жени се опитват с децата си да се промъкнат през зелената ограда или да направят тунел. Но доблестната охрана на зоната не допуска подобни дръзки опити.

Тъй като не разбираше дали сериозно или на шега говори лейтенантът за опитите за проникване в зоната от жени и деца на затворници, председателят на комисията запитал Николай Иванович:

- Наистина ли има такива случаи?

- Да - отговорил Николай Иванович, - бяха осуетени два опита. При мен постъпиха деветдесет и шест заявления от жени на затворници с молба да прекарат лятото заедно с децата на територията на участъците на техните мъже. Но освен разрешените от инструкцията свиждания не можем да разрешим нищо друго.

- Че какво толкова ги тегли към зоната, че и с децата заедно? - попитал председателят на комисията и добавил: - Впрочем, нека господата се поразходим из територията и да погледаме.

- Отворете вратите - изкомандвал Николай Иванович лейтенанта.

Дървените врати, украсени с резба били бързо отворени и членовете на комисията влезли в територията на зоната и само след няколко крачки, внезапно, без да се наговарят, спрели.

От прозореца на вертолета зоната приличала на красив зелен оазис. Но тук имало не само красиви пътечки от окосена трева, и не само зелените и разноцветни живи огради поразили членовете на комисията. Нежен

аромат на летни цветя и растения обгърнал със своята благодат хората, свикнали на мириса на своите кабинети и столичните улици. Тишината се нарушавала само от птичи песни и жуженето на насекоми. Тези звуци не дразнели, а носели наслада за слуха на хората.

- Трябва да влезем в територията на участъка - неясно защо тихо, сякаш се боял да не обезпокои някого, произнесъл началникът на комисията.

Високопоставените чиновници вървели по пътеката към първата къщичка - килия. Малката дървена къщичка се намирала в метална решетка. Но това се забелязвало

само от съвсем близо. Отдалече тя приличала на малък зелен хълм. Увита в разни растения и обкръжена от цветни лехи, тя хармонично се вписвала в околното пространство.

До входа на къщичката, с гръб към приближаващите се, стоял човек с бяла фланелка. Затворникът смазвал металната ключалка и енергично я щракал назад-напред. Ключалката поддавала трудно и увлечен от работата, човекът не забелязал веднага идващите хора.

- Здравей, Харламиш - викнал му Николай Иванович, - гости посрещай, представи се.

Човекът бързо се обърнал и като видял приближилите, малко се объркал, но бързо събрал мислите си и се представил:

- Затворник Харламиш, осъден по член 120 от Наказателния кодекс на Руската федерация на дванадесет години, шест години излежал присъда в килия. В новата зона съм от пет години.

- И какво правехте сега с вратата? - попитал го председателят на комисията.

- Смазвах външната ключалка, гражданин началник. Съвсем се е затегнала, скапан метал взеха да произвеждат, бързо ръждясва.

Председателят на комисията се доближил до вратата към килията, притворил я и се опитал да дръпне ключалката. Но не успял от първи опит. Тогава се обърнал и многозначително поглеждалки началника на управлението генерал Посошков, произнесъл:

- Значи вие твърдите, че всички инструкции за затворниците се спазват? Значи, всички след работа ги заключват в килиите?

Началникът на управлението мълчал. На всички било ясно, че металната ключалка е ръждясала и се затваряла трудно защото просто отдавна не била използвана.

Затворникът Харламиш разбрал, че е подвел началството. И в главата му се понесли мисли: "Трябваше отдавна да я оправя тази проклетата ключалка. Как да им обясня на тези хора, че тя изобщо не е нужна? Никой дори не помисля да напуска зоната, да си остави участъка. Защо да го правя? Къде да отида?"

Здравейте г-н Панчев,

Скоро прочетох още две книги на Вашето издателство: „Искри от вечността“ на Мариана Праматарова и „Полет над пропастта“ на Ефим Кушнер. И двете книги са много стойностни и докосват душата на човек.

Радвам се, че в България има такива жени като Мариана Праматарова, които милеят за българското и с радост го показват по света... Радвам се, че се запознах с една от книгите й, и тъй като разбрах, че ще има още, пожелавам й все така да е на висота и да събужда хората със своите четива, да достигне до още хиляди сърца – не само в нашата родина, но и по света.

А за г-н Кушнер мога да кажа, че е великолепен оратор и чуден списвател, добър будител. Дано се срещнем отново!

Желая на Вас и на всички, които се борят да пребъдат светлината и любовта не само в нашата страна, но и по света – да продължават полета си към висините, нагоре и все нагоре!

Желая Ви от сърце здраве, щастие и творчески успехи!

Ваша редовна читателка и разпространителка на най-хубавото четиво – в. „Родово именование“. Бровете се четат с радост.

За книгите от поредицата „Анастасия“ нямам думи, с които бих могла да кажа как докосват и най-скритите кътчета на човешката душа.

Благодаря Ви, че Ви има и че Ви познавам!



С уважение:
Румяна СЛАВЕЕВА,
гр. Момин проход

Уважаема редакция на вестник „Родово именование“,

Екипът на НЧ „Напредък – гр. Шумен, се присъединява към апела да се противопоставим на приемането на промени в Закона за генномодифицираните организми.

Прочетохме отвореното писмо на д-р Диди Баев, публикувано в бр.7, 8-14 февруари 2010 год., и коментирайки го, призоваваме българските законотворци към разумност и компетентност!

Адекватно, а не истерично и популистки да бъдат отчетени плюсовете и минусите от генетичното манипулиране и неговото узаконяване.

Един от девизите на ЕС е „Единни в многообразието“, а не единни в безразсъдството и нарушаването на екологичното равновесие.

Да не експериментираме с живота и здравето на децата си в името на хазартната печалба, защото всички ние – „за“ или „против“ ГМО, за пореден път ще предизвикаме майката природа.

Да бъдем далновидни!

НЧ „НАПРЕДЪК“
Шумен

Здравейте г-н Панчев,

Благодаря Ви за книгите „Сътворение“ и „Кои сме ние“ на Владимир Мегре. Прочетох ги. Още много читатели в нашата библиотека се радват на тези хубави четива, а също и на всички други, които ни подарихте, за което сърдечно благодарим – Красимира, нашата библиотекарка и аз, Румяна, Ваша редовна читател-

ка и работник за Светлина, обновление и добро, много по-добро на майката Земя и нашата Родина.

Много се радвам, че ви имаме като приятели, и за всички Ваши издания, които ни изпращате. Тях с радост раздаваме на читатели и приятели.

Желая на Вас и целия екип много здраве и радостни творчески дни!

А на всички, които четат Вашия прекрасен вестник и книгите на издателството,

пожелавам да се борят със светли мисли и да сътворят, всеки за себе си, своите родови именения!

Още веднъж, успехи!

А ето и най-новите ми стихове, които се родиха при прочитането на последните книги. Дано Ви харесат, ще се радвам, ако е така...

С уважение:
Ваша читателка
Румяна СЛАВЕЕВА
Момин проход

Уважаема редакция,

Пиша Ви не за първи път и винаги съм подчертавала ролята и значението на в-к „Родово именование“ за осъзнаването и духовното израстване на читателите му. Затова сега ще премина направо към въпроса, който от известно време ме вълнува, а нямам отговор.

Имам един близък приятел, с който понякога заедно четем вестника. Обсъждаме, коментираме. Засягаме различни теми, включително това, което става днес в обществото ни. В един такъв разговор той ми каза: „България няма да се оправи, докато в гер-

ба й стои знакът на Звяра“. Аз се учудих и той поясни: „Според нас, българите, лъвът е цар на животните, т.е. първенецът. Първенството ние оценяваме с отличен б. Там има 3 лъва – значи ббб, и така гербът на България, символът на страната ни, съдържа знака на Звяра, числото на Дявола“.

Искам чрез в-к „Родово именование“ да се обърна към нашия изтъкнат художник хералдик и голям патриот г-н Христо Танев и да попитам има ли резон такава интерпретация.

Ще чакам с интерес и благодарност неговото мнение на специалист.

Нели Петкова
Свиленград
15.02.2010 г.



Христо Танев,
художник
график,
дизайнер
на главата
на вестник
„Родово
имение“ и герба
на БРП

Анастасия и Мегре

В лъча на Анастасия е цялата Русия. Една душа красива е родена, със мощ и доброта е озарена. Тя казва: Всичко е във мисълта, само помисли си, представи си.

Красиво цвете си ти сред тайгата, Анастасия, което топли хиляди сърца по цялата земя. И моята душа докосна ти със книгите красиви на Владимир Мегре.

Щом взема или гледам книга на Мегре, пориви за по-добро във мене се надигат. И аз искам да сътворя за себе си родина по-светла и щастлива – по-добра, и дом за моите деца, красива „Родова градина“. „В лъча на Анастасия е цялата любов – Русия!“

**Уважаема редакция,**

Благодаря за интересния вестник, за който съм абонирана и чета с удоволствие. От него научавам толкова много неща. Той е бисерче сред лавината вестници, които ни заливат всеки ден.

Благодаря и за това, че виждам мои стихове в него, изпратени от предишните ми книги.

Изпращам Ви най-новата си стихосбир-

ка, а Вие ще си харесате, може би, нещо от нея.

От сърце желая здраве, радост и успехи на екипа и всички читатели.

Радвам се, че мои стихове чрез Вас стигат до всеки българин, разтворил страниците на в. „Родово именование“.

С уважение:
Ценка ИЛИЕВА, Варна
08.02.2010 г.

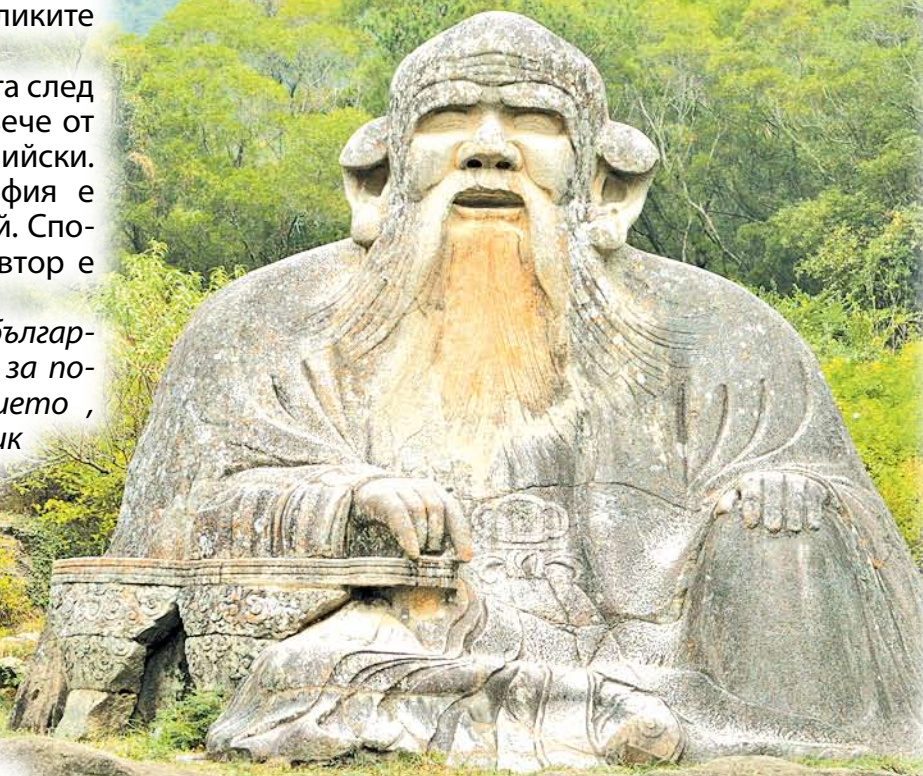
Господ е българин?

На фона на ниското ни самочувствие като народ, често сме чували да се изричат тези думи. Никой от нас не допуска, че в тях може да има и няква истина. Ето какво, обаче, намирам в книгата на Йото Пацов – „Великите учители“.

Втората най-превеждана книга след Библията е „Дао-дъ дзин“ – повече от четиридесет превода на английски. Даоистката религия и философия е широко разпространена в Китай. Според китайско предание неин автор е Лао Дзъ.

„Съществува хипотеза и за български произход на Лао Дзъ. Повод за подобни твърдения дава сведението, изложено от китайския историк Съ-ма Циен (II в.пр.Хр.), който е един от първите биографи на Лао Дзъ. Той твърди, че истинското име на учителя е Ли Бо Ян – име, което несъмнено съдържа и българското Боян, и в контекста на хипотезата за китайската прародина на нашите предци дава възможност за съблазнителни интерпретации“.

И по-нататък четем: „През 1909 годи-



Статуя на Лао Дзъ

на проф. Пелио намира в Чау-чау книга, озаглавена „Сутри, обясняващи възникването на Лао Дзъ в Западния рай и неговото повторно възплъщение в земята Ху“. Гордън смята, че под това име се подразбира Персия и че от текста следва, че Лао Дзъ се е превъплътил в Исус Христос“.

Дали това е така или не, интересно е, че една страна, в която се проповядва даоизмът, стана първа икономическа сила в света. Даоистките идеи се преливат във философията на Конфуций, когото китайците предпочитат, и по този начин влияят върху милиони хора. Струва си да познаваме тази философия. „Може да се каже, че „дао“ до голяма степен съответства на понятието „път“, въпреки че може да се преведе и като „природа“ или „естествен порядък“. Даоизмът проповядва тезата, че отделният човек не бива да се противопоставя или бори срещу дао, а да се приспособява към него. Активният стремеж да се получи или използва власт, да се трупат пари и имоти е не толкова аморален, колкото глупав и безсмислен. Дао не може да бъде победено. Всеки трябва да се опитва да живее в съгласие с него...“ Повече информация - в книгата на Йото Пацов.

Бойка Манчева

Селце мое – пътьом за морето

Разположено досами пътя, само буйното лято те скрива от погледа. Иначе все си там, на същото място. Като тръгна от града, срещу или подир слънцето, винаги край теб ще мина. Прозорците на къщите – весели очи, ме срещат, макар че някъде, грохнали и стари, едвам ми кимат.

Помня, когато преди години в теб се строеше малка пощенска станция до гордостта ти – единствената болница за околните села. На пръсти като че ли се повдигаше, красяха те.

Сега пак се строи. Големи и внушителни огради опасват земята ти и екзотични храсти надничат през тях. Селце мое, отляво и отдясно на пътя! Надянало вече градските одежди с модерното име „вила“.

Изтупало прашните нозе от мегдана, хорото тръгва към битовата къща или чифлика на предприемчивия селски туризъм. Дошлите от много далеч туристи с възхита кусват вкусните гозби, гледат с почуда бързия бяг на совалката в бабиния стан. А после дори се хващат на

единственото българско хоро, защото ритъмът му не им позволява да стоят и да гледат, а ги повлича в омагьсващия кръг на радост и веселие. Отстрани пак пеят момите, вече с автентично посребрени коси. А отблясъци от пендари трепкат по извадените от раклите носии на баба.

Когато мога, ще идвам и ще се радвам, защото все пак, който и да си, не си оставил праха и молците да съсипват втъканата обич и красота по дрехите на баба и майсторлъка на дядо в наредените за показ дали каручки, в които, вместо на земята, надничат весели калдъръмчета или други дърводелства. Няма да подмина и градинката със зеленчуци, нали всичко тук е все още постарому и е дар от земята и слънцето.

Търся с поглед любопитния стопанин, подкарал

стадото си, дружелюбно вдигнал ръка за поздрав, но не го виждам. Вероятно останалите му малко на брой животинки кротко си хрупат в двора му.

А далече в големия град млади майки с децата си протестират и не искат генетично модифицирани продукти, защото знаят, че все още те има, благо-

датен край с просторни ливади, с богати ниви и буйни реки в прохладния Балкан.

Селце мое, ти си все на същото място, но си вече толкова различно.

Мара Радойчева
Клуб „Родолубие“,
Варна



Творчество и живот

ВДЪХНОВЕНИ ОТ ПЕТЪР ДИМКОВ

**Продължава
от стр. 1**

Читателите на в. "Родово имение" са чели нейните вдъхновени репортажи ("Панагия – въздигане на хляба" - бр.36, 2009).

Използвахме случая да зададем няколко въпроса към нея.

Ти си член на НГИК „П.Димков“ – какво те превлече към дейността му?

– През 2007 година мои ученици спечелиха призови награди от Националния конкурс, организиран от НГИК по случай 120-годишнината на Петър Димков. Темата за конкурса много ми допадна. Идеите на организаторите за природосъобразен начин на живот също резонираха с моята духовност, още повече, че дейността е насочена към подрастващото поколение. Хареса ми, че организацията е основана на при-

нципа на добрата воля и ентузиазма. Силно ме впечатли светлата личност на Лили Димкова.

Как използваш идеите на Петър Димков в личния живот и в работата?

– Знаех за Петър Димков само, че е бил учител. По-късно научих за разностранната му родолюбива дейност, която го нарежда сред народните ни будители. Малцина знаят за културно-историческото му строителство във Варна, за грижите му за съхраняване на националната ни памет, за това че къщата на Васил Левски е оцеляла благодарение на него и войниците му. Мирогледът му като мислител се е сформирал под влияние на творчеството на Лев Толстой, източните философии, алтернативните методи на лечение, християнството. Възприел е философията на будизма, че човек е сам творец на съдба-

та си (така озаглавява един от трудовете си) и за да е здрав е необходимо да живее в хармония с природата, да направлява своите мисли. Аз също приемам тази идея, че човек трябва да поеме отговорност за себе си. Разглеждайки човека не само като материя, но и като душевност, убедена съм, че всеки може да промени своята съдба, променяйки мисленето си. Затова тези идеи съпътстват ежедневието ми.

В какви проекти, конкурси участваш?

– Участвам най-вече в проекти и конкурси, свързани с опазване на нашите традиции, природосъобразния начин на живот, и такива проекти, при които се изисква новаторство. С НГИК работим успешно вече няколко години по програмите „Еньовден“, „Добрината предай нататък“, „Опознай и използвай разумно природата и нейните дарове“, които реализираме съвместно със столични училища.

Обезпокояващи са данните от изследване на института по психология към БАН, които сочат, че 76% от младежите не знаят за какво живеят, кои са техните идеали, за какво се борят, за какво мечтаят, кои са враговете им. Голяма част са в абсолютна неопределеност, нямат свои търсения и имитират напълно родителските стремежи и очаквания. Съблазнявани непрекъснато от външния свят, децата се разпиляват все повече и повече, което ги прави все по-малко самостоятелни. Как-

во е решението? Да ги учим да съграждат вътрешния си свят, като опознават естествената си среда – природата. Ето към това са насочени нашите програми.

Друга голяма програма, по която ни предстои да работим с НГИК, е честването на 125-годишнината от рождението на Петър Димков, което ще отбележим с научно-практически семинари, кръгли маси, вечери, беседи, медийни изяви, тържествен концерт и др.

Работя с ученици от 4 до 20-годишна възраст. Преди две години ми възложиха и написах нова програма – Дизайн на сладкарските изделия, която сега реализираме с учениците от Софийската гимназия по хлебни и сладкарски технологии. Използвам случая да благодаря на тях и колегите ми за юбилейната ми празнична торта, с която показаха, че са от висока майсторска класа. С по-малките ученици работя за международни, национални и други конкурси, от които получават призови награди.

Ти си турист – какво е отношението ти към българската природа?

– Отнасям се с преклонение към природата изобщо. Тя притежава огромна сила и енергия, тя е лечителка за тялото и душата ни. Природата дава много, само човек трябва да знае как да си взема. Има хора, които не я усещат със сърцето си и нямат очи, за да видят неподравената ѝ хубост. Те използват властта си и с цялата си алчност се

намесват грубо, без разбиране, в нейните закони.

Сподели някои случки с интересни хора и събития.

– В последните години животът ми е наситен с такива. Всяка среща с хора, притежаващи богата духовност, е събитие за мен. Такива са например срещите ми с Лили Димкова, срещата с проф. Масаро Емото и участието във всемирната медитация за водата. Разговорите с хора, които вече не са между нас – като Николай Кафтанджиев, изследователя и изобретателя Сергей Куприянов, оставиха траен спомен в мен. Споделените откровения в беседите с български режисьори като Станислав Семерджиев, Стилян Иванов, Екатерина Рибарева и прожекциите на техните филми са също събития. Интересни хора са и Галунка и Кръстан Неделчеви, които са създали и продължават да се грижат за екопътека край с. Бистрица. Събития са поставянето на паметна плоча на дома на Петър Димков, екопътеката с негови мисли от Княжево до Момина скала, която реализирахме с НГИК.

Кои са любимите ти книги и герои?

– Нямам определено любимо четиво. Чета научно-популярна и езотерична литература, а също и поезия. Любимите ми герои са реални личности, направили нещо добро – Левски, Петър Димков, Далай Лама и др. А какво е добро ще цитирам мисъл на Петър Димков: "Само туй е истинско благо и добро, което е благо и добро за всички".

Имаш ли сбъднати мечти и какво очакваш през следващото десетилетие?

– Мечтата вероятно е това нещо, към което душата се стреми по своя земен път и постигне ли го човек се чувства удовлетворен. Следвам мотото „Искам, мога, действам“. Това означава да имаш мечта, да вярваш в себе си, да имаш волята да работиш за сбъдването ѝ. Чувствам се удовлетворена, вероятно съм сбъднала някои мечти. През следващото десетилетие очаквам същото като сега – да съм здрава, да имам сили и енергия да реализирам идеите си, да се множат приятелите ми. Тук ми се ще да цитирам един стих на персийския поет Мевляна Джелаледдин Руми:

*С приятели -
криле растат ти.
Сам -
ти си перо в немилост.
С тях
ти вятъра владееш,
но сам си развян
във всички посоки.*

Затова искам да даря на читателите на в. „Родово имение“ мои стихове и рисунки, като им желая да бъдат здрави и радостни, защото света се отваря пред човек с позитивно мислене.

Читателите на в. "Родово имение" и НГИК „Петър Димков“ пожелават на Росица Рачева нови вдъхновени изяви, успешна педагогическа работа, много нови награди за нейния родолюбив труд и дълго творческо дълголетие.

**Интервюто взе
Тодор ЯЛЪМОВ**



Зима

Замрял лесът е ням и глух.
В сън дълбок земята спи,
завила своите древни дипли
под скрипящия снежен пух.

Безсънен потокът игрив
пенливия гребен гордо си вири,
на арфа кристална песен
приспивна свири.

Вятърът тънкострунен му приглася
увлечен в бяг по стръмни баири.
С дъха си леден неуморно
заличава на живота всички дири.

Дърветата, накипрени, пременени
с прозрачни ризи белоскрежни,
с клоните си загадъчно плетат
плетеници тайнствени и нежни.

Снежинки- ангели на лудостта,
в прегръдката на теменужен балдахин,
кръжат безмълвно в танц свещен на радостта.
Със сребърен брокат посипват безкрая син.

По скала зъбата и счупена,
но с бяла шапка елегантно нахлупена,
крачи важно самотна врана черна,
с кръска си нарушава тишината вечерна.

На Майка Гея

На майка Гея
долавям вибрациите финни
като силен, тревожен стон.

Със Нея в унисон
тихо зазвучавам
в тъжен музикален тон.

Земята с болка пее,
че е грубо нарушен
жизнения ѝ ритъм
от Бога сътворен.

Що за биологичен вид си позволява
хармонията ѝ да опустошава?
Вените ѝ безмилостно
да пресушава.

Дълбоко да копае
Нейната свята гръд,
варварски да раздира
Божествената ѝ плът.

Това са хора без понятия,
родени по начало отегчени,
на собствените възприятия
с хоризонти ограничени.

Отдадени на удоволствия безумни,
на звуци хаотични, шумни.
Роби на грижи ежедневни, мърморещи,
недоволни, гневни.

Самовлюбени твари спящи,
родния си дом рушаци.

Човечество,
какъв е планът ти занапред?
Не е ли време
да поставим къщата си в ред?

**Послания**

Живеят хората във страх, че трупат грях след грях.
Не е нужно да
сме толкова самокритични и практични,
достатъчно е да сме етични.
Трябва да живеем спокойно,
да се държим достойно.
Всеки чувство добро да изпитва,
а не по кокалчето да ритва.
На плесницата строга
да не отговаря с двата си рога.
На дрехите брилянтни
да противопоставим чувства диамантни.
Прочистени да са главите умни
от мисли лоши, шумни.
Когато красиви са делата,
тогава гордо вдигнати са челата.
Вместо с думи лоши да обиждаме,
красота да творим и да съзиждаме.
Цветята грубо да не газим
Земята като ценност да си пазим.
Припомним ли си,
че сме деца на звездите отново
ще заживем във време ново.



На прасковата в цветовете
обсипвам се безброй.
Уханието ми вдъхват
пеперуди и пчелици в рой.

Аз съм

Боса по тревата тичам
в златни капчици роса,
завъртам се и се обличам
във рокля от дъга.

Слънчев лъч превръща
тялото ми във стъбло.
Боже, каква магия!
Аз съм разцъфнало дърво.

В клоните зелени
ята от птици приютявам,
на гладните обезверени
плодовете си дарявам.

В реалност искам
да се превърне този сън!
Родена съм с повелята!
АЗ СЪМ!

Коледен подарък

Коледен подарък получих.
Бреза със скреж покрита,
в клоните ѝ пойна птица скрита.
Ласка на куче бездомно,
с очи огромни, гледащи ме любовно.
Ръка от непознат протегната
в минута безнадеждно напрегната.
Слънцето зимно зад мъгла поздрави ме.
Нощта ме погали,
със звезден покров покри ме.
Образ на Учител пред мен се въздига.
Благословия от клошар получих.
И това ми стига!

Стихове и рисунки:
РОСИЦА РАЧЕВА

Реалност

Денят превърнал се е
в мрак ужасен,
в борби, обиди и закани.
Това приема се за истинска реалност.

Нощта обгръщам
с поглед към звездите.
Без страх се гмурвам във мечтите
и виждам вътрешно сияние.

Това е моята реалност!

Денят крещи.
Нощта е глуха.
А аз чувам пулса
на Вселената.

Тук и сега

В състояние на духовен сън
и търсене извечно
пренасям се в Братството на Светлината
близко и далечно.

Аз коя съм преоткривам.
Пробуждам се
и скитайки между звездите,
в реалност превръщам си мечтите.

Сигурна съм,
вече знам, че мен ме има
и че съм тъй значима.
Аз съм Духовно същество!

В тези времена забързани и мътни
общувам с братята безплътни,
носеци ни светлината,
нежно водещи ме за ръката.

В покой дълбок и усамотение
на страха напук ражда се решение:
Рамката разчупвам на земната реалност.
Това е тест за моята духовна зрялост.

На своя ум таланти скрити аз отключвам.
Добивам нова яснота
за прераждането на
Майката Земя.

Извисявам се подобно на топола
към висините устремила ствола.
Протягам се и стигам аз небето
политайки в безкрайността, в небитието.

Всеки миг от моето пътешествие
ме води към звездите.
Прекрасни финни светове
разкриват се от светлините.

Покой блажен се спуска
върху измъчената ми душа.
Разкъсва булото
на невежеството и страха.

Желая да почистя цветовете
на небесната дъга!
Мечтая да живея
сред поле от цъфнали цветя!

Искам да откроя
предназначението на Висшата Любов
ТУК И СЕГА!

СЛИВЕН, ЯМБОЛ, ТЪРНОВО, ОХРИД



Продължава от стр. 1

Нещата отиват пак към същия този падащ сливенски вятър, който там наистина излиза от две гърла в планината, но в полето вихрушката е една и може да се приеме, че там двата вятъра се сливат в един.

Като се придържахме, че имената на населените места не могат да възникнат от почти скрити или логически оспорими характеристики, трябва да се съгласим, че и името на Сливен би следвало да се вижда в нещо много явно. В района на Сливен нищо не се слива видимо, така че да даде име на града като топоним, но там, на север от самия град, Стара планина се дели на три дяла, на три ръкава. Най-северният ръкав тръгва към Котел и формира т.н. Коджа Балкан, чийто източен край е на нос Емине. Вторият ръкав е Стидовската планина, която загражда от юг високото поле на Котленския край, оформя долината на Луда Камчия и завършва на изток при Поморие. Третият ръкав е Гребенец, който затваря от юг долината на Марцила и плодородното поле на Сунгурларския край с мек топъл климат, с чистия въздух на вековните гори на Стидово и на Стражко поле, който ражда едно от най-добрите вина на България.

В английския език има една много интересна от сливенска гледна точка дума. Става въпрос за съществителното име „sleeve“, което означава „ръкав“. В множествено число в съвременния английски език думата е „sleeves“. Тази дума няма други форми, освен като съществително. Една друга дума „sliver“ означава „треска, тресчица, отломък, тънкорезенче“, а като глагол – „цепя (дърво), цепя (се), отцепвам (се), отчупвам (се)“. Без да навлизаме в етимологията на английския език, тук поражда приликата между механизмите на образуването на английските понятия и българското име на града. Преведено от английски името на Сливен означава „Ръкавите“ или „Разцепването“. Понеже точно над града планината се цепи на три ръкава, или дяла, няма съмнение, че произходът на името на града е върху логическа основа много близка с етимологията на показаните английски понятия.

Градът Велико Търново през цялата си история се е наричал само Търново, но напъните на нашата историческа фантазия родиха това величие с разбирането, че там е била столицата на Асеновци. Щом преди това столицата е била във Велики Преслав, значи после градът пак е бил Велик! Сми-

сълът на тези закачки към грандоманията при маломощните представи за българската държава от средните векове е в уточняването на истинското име на града, защото то е неразбираемо. Величието, като идея и израз са ни ясни.

Около Търново са Габрово, Дряново, Севлиево, все имена от дендритен произход. Това е дало основание да се смята, че името на града произхожда от „трън“. И така: един трън, много тръни. Трудно става от „трън“ „търн“, но с малко напън може да се проследи произход на името от представата за много тръни.

Характерното в ландшафта на Велико Търново не е изобилието на тръни, а завъртането на Янтра около хълма Царевец. Реката опасва голямата канара във формата близка до знака на Ω. В говоримия ни език за такава форма е прието наименованието „тумбак“. В съвременния гръцки език думата „τοῦμλα“ означава „премятане, салто, преобръщане“, които понятия са пряко свързани с представата за промяна на посоката. В английския език такава промяна на направлението на течението се изразява като: „turn“ (въртя (се), завъртам (се), обръщам (се)).

За ушите на един англичанин името на Търново е разбирае-

мо, още повече, като се види как реката обикаля Царевец. Това наименование на хълма е много скорошно и най-вероятно Търново се е наричал някога само хълмът, около който Янтра прави своя „търн“. Там, в подножието му, до самата река, се намира бившата църква „Св. Четирдесет мъченици“. След дългия период на изоставянето ѝ от хората на Търново, от управата на града, от държавата, от Църквата и от безхаберния български народ на естествените процеси на саморазрухата от стареене и влага, вероятно с надеждата, че един хубав трус ще реши проблема с нея, накрая търновци бяха ощастливи с още един музей на бездуховността, който видимо е уникален овеществен парадокс от сферата на духовните явления. Църквата, построена от цар Симеон Велики като царска гробница на специално избрано според древната традиция за погребване на Авитохолите място, след всички преоборудвания, допостроявания, след потурчването и възкресението си, накрая стана и музей на себе си. В този храм на българската държавност, където в южния кораб са препогребани още в средата на IX век телата на Цар Омуртаг и Цар Персиан, не гори и едно кандило. Според сведенията от

онова време, докато църквата е била джамия, на гроба на изроения и откраднат покъсно български светец е горяло кандило. Палели са кандилото турските свещенослужители и са го палели с ясното съзнание, че там е погребан свят човек. Днес в най-святата българска църква, най-значимия паметник на миналото ни, където лежат двама от великите ни царе, онези, които ни оставиха тази земя и ни завещаха духа си, не гори и една свещ! И да беше само един обикновен храм, „Св. Четирдесет мъченици“ не трябваше да се изоставя от Българската православна църква, защото идва от далечното ни християнско минало и е жив свидетел на изпитанията на българския дух през тежките години на политическо, икономическо и духовно притеснение на народа ни от Исляма. Тя самата е символ на източника, на силата и на бъдещето на Христовата вяра. Тази църквица, която отка- за да се потурчи!

От самото сърце на Македония извира Лихнида - Светлото езеро, Бялото езеро. Отвсякъде езерото е обградено с планини, но на три места бре- гът се снишава и става достъпен. От север е Струга с широката долина на Дрин и пътищата на север към Дунав и Далмация. На североизток е Охрид, кацнал на висок рид

сред обширна долина точно на уреза на водата като стража на езерото. От Охрид тръгват пътищата към Преспа и Битолското поле. От южната страна бре- гът се снишава към Поградец, от където тръгват пътищата към Епир, Тесалия и Атика.

Охрид от древността до днес е най-стратегическата точка на езерото. Крепостта на върха на високия хълм дава отличен обзор върху акваторията, а ниският бряг в подножието му е отличен за базиране на бързоходните кораби на митничарите. Който е държал Охрид, държал е езерото и контрола върху търговския възел, който то заплита.

Странното за славянската лексика име на града е родило легенди за възникването му, но нищо не може сериозно да обясни значението на думата Охрид. На съвременните жители на града въображението се върти изключително около Самуил, като единствения, освен Александър, велик македонски цар, който в контекста на сръбската им представа за минало на света и на Македония в частност, би следвало да е крал. Славянските народи нямат царе, а крале. Та според една от видимите скорошните редакции на легендата Цар Самуил като видял езерото, рекъл „Охрид“. Чрез една доста условна въртележка в старославянския това изречение означава според гадателите „На този рид“. Сми- сълът бил, крепостта да се построи на този рид. В тази чисто съчинена „легенда“ има няколко несъответствия. Излиза, че македонският цар не е виждал преди това този район и като направил рекогносцировка на местността, посочил хълма, на който да построят крепостта. Само дето друг хълм там няма. Охрид е построен на единствения хълм в

това поле. Следователно Самуил чак тогава е видял това чудо на страната, в която се е родил и отраснал. Втората очевидна глупост е смесването на чисто славянска дума с чисто българска в едно изречение. Думата „рид“ отсъства от лексиката на всички славянски езици в смисъл на „хълм“.

В този си смисъл думата „рид“ се среща само в българския и английския език. Английската дума „ride“ означава „яздя, възкачвам се, извисявам се над, яхвам, преминавам билото, но и владеея, потискам, господствам, упражнявам насилие“.

В съвременния български език има думата „локва“, която както звуково, така и образно е много близка до староанглийската и шотландската дума „loch“, която в съвременния английски е вече „lake“. В английския език тя означава езеро и е очевидно от келтски произход, защото германските и романските думи за езеро са други. Ако направим един лексичен модел на думата „Охрид“ с английските думи, които са звуково близки, ще получим следното: „Lochrade“. Преводът на български на една такава въображаема дума ще бъде „Владелец на езерото“. С времето представката отпаднала и останала само думата Охрид - Господар на езерото.

Особеното място на града с неговите възможности за контрол върху акваторията дава основание да се съгласим, че английският прочит на името на града е най-вероятен. Когато и да му е дадено името, Охрид не е наречен така нито от гърци, нито от римляни, нито от славяни. Така е наречен от местните хора, те така го наричат и до днес. Нарекли го на езика на старите келти, които населили Елада около 4-5000 години преди Христа, като препла-

вали много мили от далечните брегове на Прародината си в Атлантика и донесли със себе си езика и гайдите си. Гърците наричали града или по римски обичай с името на езерото, или Ахрида - като подобие на българското му име. Охрид го наричат само българите, защото само на нашия език тази дума има смисъл.

Хубав е Ямбол! Завоят на Тунджа се връзва в скалите на стария хълм, по който са накацали къщите на града. Точно там, при разкопките в двора на Девическата гимназия са открити скелети на хора, живели преди повече от двадесет века, високи повече от два метра.

Името на града, съставено от две срички, не дава насока на търсене на произхода му през съвременните езици. Затова е твърде вероятно то да е много стар произход. Съчетанието на звуците „мб“ сочи към възможност първичната форма да е била „мп“ с последвало озвучаване на съгласната. Тогава името завършва на „пол“ и означава „град“ в най-общия смисъл на голямо населено място. По този начин стигаме до извода, че името на града трябва да показва какъв град е това или на кой народ, на какви хора и т.н.

От древните автори е известно, че един от народите, които са населявали земите на Тракия, са хионите. Името на този народ идва от името на Божията майка - Хио, Тио или Фио, което независимо от изговора означава „Светлина“. Така името на хионите означава „свети хора“, „чисти хора“. В съответната падежна форма името на града на хионите трябва да стане „Хиампол“. Отпадането на придихателната представка е изключително често явление и с времето името на града придобило формата „Ям-

бол“. Името на града може да се разчете, освен като „Град на хионите“ и като „Светъл град“ или „Свещен град“, защото на около десетина километра от центъра на Ямбол се намира предполагаемото светилище на Богинята Майка, на Хиона. По този начин нашите разсъждения за произхода на името на Ямбол ни завежда при светилището на Божията майка на хълма на зайците.

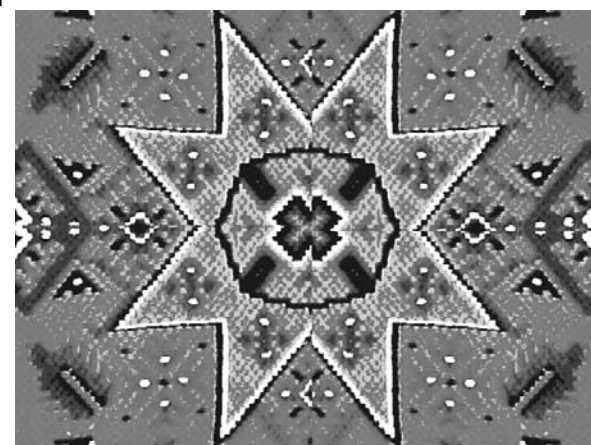
Има един наш историк, който много харесва Созопол и все намира място да прекара в съзнанието на публиката си гръцкия вариант на четенето на името на града - „Град на спасението“. Всичко е почти ясно, само дето в този град винаги са живели много българи и е редно той да бил с българско име, защото господстващият народ тук винаги сме били ние. Гърците са били само едни нещастни колонисти, малобройни и треперещи да не дойдат страшните стопани на тази земя и да ги изколят или прокудят към далечните родни скали в морето. Силни, надменни и високообразовани са били само в самохвалските си писания за наивните поколения, които нито са видели, нито са чули истината.

Херодот нарича един град близо до Месембрия с името Аполония. Това била една от тридесетина „аполонии“ на финикийския град Милет. В „Историята“ градът е упоменат два пъти и оттам могат да се вземат достатъчно основания, за да се предположи, че едната от „аполонии“ е била на брега на Понта в Тракия, южно от Балкана и в непосредствена близост до Месембрия. Почти е напълно ясно, че става въпрос за сегашния град Созопол. Вероятността гърците да са нарекли Аполония Созопол е незначителна. Никакво спасение не

е предлагал града повече от онова, което може да даде едно открито пристанище, и по този начин с нищо не се е отличавал от останалите пристанища в този район. Там в древността не е имало защита от вълните в никаква степен. Преди да се построи стената от града до остров Св. Кириак, вълните свободно са се разхождали из целия северен залив. За какво спасение става въпрос в Созопол? На тези, дето идват от към Анхиало или от Василико? Нищо такова не е могло да послужи за даване на име на града. Ако не става дума за спасение на моряци, тогава трябва да са спасявали някого на брега. Но градът не е имал никакви защитни съоръжения, които да спрат враг, идващ от сушата.

Всичко това дава основание да се приеме, че думата Созопол е възникнала твърде късно от българското име на града Сузопол. Означава „Град на глиганите“ на латински и на старобългарски. Онова, което е могъл да даде в древността градът, дава го и сега много странджански прасета. Сигурно по него време са излизали и на градските порти.

Така стигнахме до отговора на най-първия въпрос - какво свързва Ямбол със Сливен, с Търново, с Охрид, че и със Созопол? Свързва ги нашата изтрита памет. Свързва ги изгубеният език на древните ни келтски родители. Зад неразбирането на собствената ни реч стои прирастието ни към една насилиствено вкарана в съзнанието на народа ни представа за дребни кончета, за препускане през степените на Средна Азия, за кумиса, за Тангра, за милионите синеоки славянки, които бавят дечицата на стотината хиляди татарски „празбългари“. Невежеството ни ги свързва!



В международен конкурс за детска рисунка

„СЛЪНЧЕВИТЕ РУНИ В БЪЛГАРСКИТЕ НОСИИ И ТЪКАНИ“ Силистра 2010

I. Целта на конкурса е младите хора:

- да открият красотата в слънчевите багри, руни, знаци, форми, орнаменти, вътъкани в народната носия от родното място, като ги извадят от раклата на баба или потърсят в Етнографския музей и сбирки;
- да повишат интереса си към изкуството на самобитните майстори при везане и тъкане на българската национална носия и тъкани (възглавници, ковчори, пешкири, колани и др.) от родния край;
- да придобият знания за особеностите и стилистиката на орнаментите в българския фолклор;
- да повишат интереса към историческите събития и личности, въздигнали авторитета на Българската държава, от Авитохол, Кубрат и Аспарух и до днес, към древнобългарските руни и писменост, достигнали до наши дни;
- да съхранят за бъдещите поколения самобитната българска традиция и култура, като ценен принос в общоевропейското културно наследство.

II. Жанрове: живопис, графика, приложно изкуство, колажи, компютърна рисунка и презентации.

III. Условия за участие:

- В конкурса участват само дигиталните варианти на творбите, изпратени на имейл адрес: slancheviruni@gmail.com.
- Всяка творба да се сканира или заснеме с дигитален фотоапарат и да се изпрати на посочения имейл като прикачен файл. Оригиналите остават при авторите.
- В самия имейл да се напишат:
 - трите имена на автора;
 - заглавие на творбата;
 - години, адрес, имейл, училище и телефон на автора;
 - име на учителя;
 - текст, който съдържа кратко описание на творбата.
- Наградените автори ще получат своите грамоти на посочения от тях имейл.

Творбите ще бъдат оценявани в три възрастови групи:

- I група - от 6 до 10 год.
- II група - от 11 до 14 год.
- III група - от 15 до 18 год.

Конкурсът е предназначен за всички деца от България и от българските общности в чужбина.

Краен срок за получаване на творбите на имейла: 10 Април 2010 г.

Координати за връзка:

- Тел: **0887 358 194** - Йонка Господинова - координатор на конкурса
- slancheviruni@gmail.com - имейл за изпращане на творбите
- Кръстьо Младенов - председател на фондация „Ян Бибиан“
- Росен Чолаков - председател на фондация „Азгард“

**ДАЙТЕ ВОЛЯ НА ФАНТАЗИЯТА СИ!
ПОТЪРСЕТЕ КОРЕНИТЕ НА БЪЛГАРСКИЯ РОД!**

Командирът на първата българска национална войска

**Веселин
ИГНАТОВ**

Първата българска национална военна единица с официален статут е регламентирана през юни 1811 г. в хода на Руско-турската война (1806-1812) като представително боево формирование в щата на Дунавската (Молдовска) армия под наименованието Българска Земска войска. Тя участва активно във военните действия срещу османците до 29 май 1812 г., когато е разпусната със заповед на новия главнокомандващ на корпуса - адмирал П. В. Чичагов, по силата на подписания в Букурещ мирен договор (Конобеев 1972: 168).

Инициативата за създаването на войсковата част е подета от българина Димитър Павлов Ватикиоти (Игнатов 2006: 71-73), водач на съставена през 1810 г. за борба с поробителите дружина българи - „най-про явилият се отряд“ (Велики 1987: 64). В началото на юни 1811 г. той се обръща чрез посредничеството на генерал-майор Н. И. Инзов, оглавяващ руските сили в Силистра, към командващия Дунавската армия М. И. Кутузов за разрешение да организира към поверения му корпус доброволческо подразделение „Земска мес-

тна войска“ от свои сънародници емигранти. С това, според В. Конобеев, той „се стремял да придаде организиран характер на стихийната въоръжена борба, да насочи борбата на народа към постигане на победа над общия враг в тясно взаимодействие с руската армия“ (Конобеев 1972: 152). Идеята за привличане на български доброволци, като се използват техните връзки със сънародниците им от театъра на военните действия, познанието на терена, потенциала, уменията, ентузиазма и всеотдайността им, не е нова, обсъждана е от руското командване и са предприемани опити за реализирането ѝ. Самият Кутузов е ангажиран тогава с нея и реагира своевременно. На 10 юни той отдава заповед за изпълнение на генерал-майор Е. Е. Хампер: подразделението да се формира с основна задача охраната на левия бряг на р. Дунав, но по желание може да участва редом с руски части във военната кампания; организацията да се осъществи съобразно „живота и обичаите“ на доброволците и т. н. (Велики 1987: 65) За командир е определен, по предложение на Н. Инзов, служилният дотогава в доброволчески отряд капитан Д. Ватикиоти,



Най-ранният запазен печат на доброволческа чета, самоопределена като „Българска войска“, с вероятен командир Димитър Ватикиоти (От: Атанасов 1958: 237)

който да бъде бешюзбаши (петстотник). Както препоръката, така и решението на Кутузов са обусловени от доказаните качества и авторитета на избраница: през 1809 г. той е в състава на български отряд от 80 души, който участва във военните действия против османците след преминаването на р. Дунав; през 1810 г. предводителства двухилдна дружина свои сънародници, изпращани от коменданта на Силистра Н. Инзов в акции за прочистване на района и „винаги се връщали с желаня успех“; на 11 май 1811 г. предвожда 150 българи в бой с турска армейска част край Тутракан, в който са пленени 6 вражески войници, предоставили впоследствие информация за отбранителните съоръжения на противника в цялата област и др. Решителният мотив е, че българите „отдавна го познават, обичат

и изпитват към него пълно доверие“ (Конобеев 1972: 119, 140, 151, 152, 154).

Д. Ватикиоти изцяло оправдава очакванията. Влагайки собствени 2808 рубли, той за кратко време обединява около своята дружина няколко самостоятелни дотогава отряда в два кавалерийски полка и ги организира като боево формирование от левия фланг на Дунавската армия: „Формирането на тази войска - отбелязва К. Велики - означава преди всичко обединяване на всички отряди под ръководството на Ватикиоти“ (Велики 1987: 64). Основния кадрови ресурс на доброволческото подразделение осигуряват множеството български бежанци, установени около Кълъраш и из целия окръг Яломица. Наред с участието в преките военни действия командирът на Земската войска изпълнява и редица рискови специални операции: още през юни 1811 г. с 30 души провежда разузнавателна акция, разпилява една османска част и се връща с двама пленници, за неговата храброст и усърдие Кутузов предлага да му бъде присвоено званието поручик (Атанасов 1958: 339); на 14 септември извършва аналогична операция, приключила с петима заловени

вражески войници, за което е произведен в чин поручик; участва в боевете при Силистра и превземането на града през нощта на 11 срещу 12 октомври 1812 г., представен е за награда златна сабя с надпис „За храброст“ с мотивировката: „Изпълни с усърдие и желание дадената му заповед да се прехвърли с командата си на десния бряг на Дунава, с нея пръв удари Силистра срещу тутраканските врати и като се втурна в града, унищожаваше неприятеля, с което много помогна за спечелване на победата“ (Конобеев 1972: 156-158).

След разформироването на Земската войска Д. Ватикиоти служи като офицер във Втора руска армия. Той участва в Отечествена война против Франция, сражава се при р. Березина, Лайпциг и др., прославя се като изключителен воин и безупречен командир, отличен е с два ордена (Конобеев 1972: 169).

В хода на руско-турската война 1806-1812 г. и особено след нейния край около 100 000 българи напускат домовете си и се изселват на север от р. Дунав, за да избегнат очакваните османски репресии. Те се установяват най-вече в Бесарабия, присъединена към Русия по силата на Букурещкия до-

говор. Там компактно преминават и бойците от Земската войска. През септември 1815 г. те настояват да получат военен статут като Донската войска, за свой предводител изискват „храбрият, добрия щабс-ротмистър Ватикиоти“ (Конобеев 1972: 170). През февруари 1816 г. командващият Втора армия генерал Л. Л. Бенингсен разпоглежда създаването на комисия за проучването на проблемите на българите в Бесарабската област начело с А. П. Юшневский. За негов помощник е определен Д. Ватикиоти. Наредено им е „да поемат задълженията на поличители на преселниците християни от всякакви обиди и притеснения“ (Грек 1994: 131). Двамата предприемат обиколка из българските селища, установяват числеността и местожителствата на преселниците, зачитат, изразяват и отстояват техните интереси, обосновават необходимостта от справедливо уреждане на статута и организирането им на военни начала. От 10 юли 1816 г. Д. Ватикиоти остава единствен попечител „за временно управление на заддунавските преселници в цанутите (районите) Хотарничански, Кодърски, Гречански, Томаровски, Бендер-

ски и в областния град Кишинев" (Грек 1994: 131). Първостепенността на неговата роля за устрояването на емигрантите в Южна Бесарабия (Буджака) изтъкват И. Грек и Н. Червенков: „Именно той придава на действията им организиран, целенасочен и масов характер и съдейства в Буджака да се създаде за българите и гагаузите особено административно устройство с елементи на автономия" (Грек, Червенков 1993: 145). Последователните усилия на Д. Ватикиоти да защити интересите на преселниците от своеволията на помещици и корумпирани имперски служители, наред със славното му бранно минало укрепват

неговия авторитет и го открояват като лидер на емиграцията в областта. Респектът му е непоколебим: въпреки че руската бюрокрация не допуска организирането на войска, тамошните българи считат тъкмо бившия доброволчески командир за свой водач. Отчитайки това, в хода на подготовката на гръцкото освободително въстание емисари на „Филики етерия" се обръщат именно към Д. Ватикиоти за съдействие и обща борба против поробителите: на 2 август 1817 г. първенецът на българската емиграция в Южна Бесарабия е приет за член на организацията и определен за апостол на България. Най-ранният

историк на гръцката революция Й. Филимон пише: „С Хетерията се бе свързал и един многочислен корпус от 14 хиляди български бойци, намиращи се в Бесарабия. В село Томарово филикът Секирис посветил в Хетерията вожда на корпуса Димитър Ватикиоти, а той впоследствие - своите офицери и други" (Атанасов 1958: 273). Българският деец гарантира, че „при първото известие ще потегли срещу турците с цялата българска част" (Тодоров 1984: 54).

Междувременно на 29 декември 1819 г. Д. Ватикиоти е назначен за пръв попечител на всички български преселници (колонисти) в Бесарабия - по пред-

ложение на Н. Инзов и „всеобщ избор на самите българи". По време на придвижването от Санкт Петербург за местоназначението му Болград обаче той умира в началото (февруари?) на 1820 г. (Грек 1994: 132).

Човек изявява своята същност в и чрез делата си. Цялата дейност на Д. Ватикиоти, по формулировката на В. Конобеев, е свързана с българския народ /Конобеев 1972: 151/. Тя го легитимира като решителнипоследователен ратник на българската национална кауза в бран и в мир. „Аз служих при Димитър Павлов Ватикиоти - споделя доброволецът Васил Костенечки - и се гордея с

това. Като него други няма" (Бенов 1988: 15). А българските преселници в южно-русските области назовават първото, основано (1821 г.) след кончината му, село Димитриево в негова чест, памет и славослов!

ЦИТИРАНА ЛИТЕРАТУРА

Атанасов 1958: Атанасов, Щ. Селските въстания в България към края на XVIII в. и началото на XIX в. и създаването на българската земска войска. С., 1958.

Бенов 1988: Бенов, А. Българско, българи. С., 1988.

Велики 1987: Велики, К. Страници от миналото на българския народ. С., 1987.

Грек 1994: Грек, И. Органи на управление

на „задунавските преселници" през първата половина на XIX в. - В: „Българите в Северното Причерноморие. Изследвания и материали". В. Търново, Т. III, 1994, с. 127-148.

Грек, Червенков 1993: Грек, И., Н. Червенков. Българите от Украйна и Молдова. С., 1993.

Игнатов 2006: Игнатов, В. За народността на командира на Българската земска войска. - Сп. „Военноисторически сборник", С., 2006, № 4, с. 71-73.

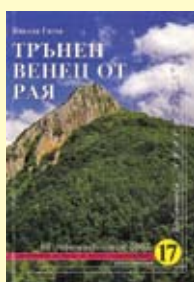
Конобеев 1972: Конобеев, В. Българското националноосвободително движение. Идеология, програма, развитие. С., 1972.

Тодоров 1984: Тодоров, Н. Балкански измерения на гръцкото въстание от 1821 година. Приносът на българите. С., 1984.

ТЪРСЕТЕ НА КНИЖНИЯ ПАЗАР КНИГИТЕ НА ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА "НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ" ОТ ПОРЕДИЦАТА "БИБЛИОТЕКА АНАСТАСИЯ"



"ПЕТЪР ДИМКОВ - ДОБРЕ ПОЗНАТИЯТ... НЕПОЗНАТ" - биография на народния лечител, родолюбец и духовен учител Петър Димков с автор Николай Кафтанджиев.



"ТРЪНЕН ВЕНЕЦ ОТ РАЯ" - пътеписи на известния писател и изследовател Никола Гигов от пътуванията му в Русия, Сърбия, Япония и Англия.



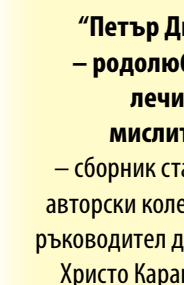
"БЛАГОДАТНАТА ВЪЛНА" на поетесата от Варна Екатерина Пейчева. Книгата е летопис на едно будителство, което успя да върне прекрасната българска дума "будител".



"ИСКРИ ОТ ВЕЧНОСТТА" - статии и репортажи на публицистката и журналистката във в. "Родово име" Мариана Праматарова от гр. Бургас.



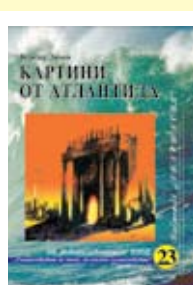
"Романови - края на една мистерия" - книга, която доказва, че царските деца Алексей и Анастасия са живели в българското село Габарево, с автор Донка Йотова.



"Петър Димков - родолюбецът, лечителят, мислителят" - сборник статии от авторски колектив, с ръководител доц. д-р Христо Карагьозов.



"Картини от Атлантида" - едно невероятно пътуване на душата извън тялото до миналото на автора Велизар Димов.



"Поклонници на светлината" е на известния изследовател, историк и математик Борсилав Иванов. Тази книга обхваща миналото на предците ни, историята на българския род и неизвестни досега факти, и е продължение на книги номер 8 и 16 от поредицата Библиотека "Анастасия".



"Въведение в пермакултурата" - разумна организация на устойчива природна среда за човешко обитание, която включва перманентна агрокултура, строителна система на финанси, социални отношения и много други неща, с автор австралиеца Бил Молисън.



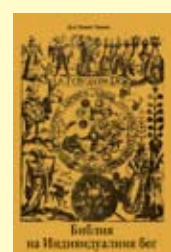
"Бургаски музи по света" на журналистката Мариана Праматарова е своеобразен сборник с интервюта на популярни българи, живеещи и творещи в чужбина.



"Полет над пропастта" - на известния писател, поет и философ Ефим Кушнер. В нея ще намерите отговор на един въпрос, който всеки един от нас търси цял живот.



"Нова вегетарианска готварска книга" всъщност не е нова, тъй като е издавана през 30-те години на миналия век. Книгата е написана от Мария Димкова, съпруга на известния строител на съвременна България - Петър Димков.



"Библия на индивидуалния бог" или "Алхимия на словото". Автор е преподавателят от Университета в гр. Сан Франциско - САЩ - доц. д-р Тимен Тимев.



"Убийството на боговете" - двадесет и осмата книга от поредицата "Анастасия". Книгата на доц. д-р Тимен Тимев представя историко-митичната драма за разрастването на една висша трагедия на духа, трагедията на индивида, осъзнал своето освобождение като разбунтуване срещу боговете.

Книгите можете да намерите във вериги книжарници "Хеликон" и "Пингвините", както и чрез заявка на тел. 02/ 962 16 87, GSM 0888 69 33 59 и e-mail: rodimenie@abv.bg



„Човечеството ще се обнови в градина и чрез градината ще се поправи – ето формулата“

Ф.М.Достоевски

Как да си построим естествен плувен басейн

ПРОКОПАВАНЕТО

Най-евтиният и екологично чист начин да се изгради плувен басейн е просто изкопаването на дупка в земята. Може да го направите колкото искате плитък или дълбок, но най-важното е стените му да са полегати: иначе почвата ще се свлича постоянно надолу. За всеки три метра ширина осигурете по един метър наклон от въображаемия перпендикуляр на стената. Основната причина за строителство на традиционните плувни басейни от стоманобетон е да се осигурят прави отвесни стени спрямо дъното на басейна. Ако конструирате вашия басейн с наклонени стени, няма да ви е нужна стоманена структура за бетона.

ДВЕТЕ ЗОНИ

Оставете минимум 50% от територията на басейна за плитководни растения, които да разположите на единия край или в кръг около стените, и така ще елиминирате нуждата от скъпи помпи, филтри и хлор. Ще трябва да разделите зоната за плуване от зоната за филтрация. Оставете обаче разделителна стена 3-4 см по-ниска, за да се ограничат растенията в своя зона, но и да може водата от зоната за плуване да преминава в тази за филтрация. Водата преминава през кореновата структура на растенията, и бактериите, разположени по самите корени, действат като биологичен филтър, премахвайки от басейна заразите и свръхколичествата хранителни вещества. Разграждащи организми, също обитатели на корените, от своя страна поглъщат бактериите, като по този начин предотвратяват натрупването на мръсни утайки.

В зоната на растенията водата трябва да става равномерно по-дълбока, достигайки до 45 см край зоната за плуване. Най-външните 15 см от зоната за растенията трябва да са 5 до 8 см дълбоки, те са естествен дом за по-високите водни растения. Подводните и плаващите растения се разполагат в по-дълбоки води.

Освен че пречиства и прави басейна естетически красив, плитката растителна зона бързо затопля водата и е убежище за жаби и много безгръбначни. Те харесват плитките води, защото там могат лесно да дишат, а ви се отплащат, ядейки ларвите на комарите.

ЕСТЕСТВЕНА ФИЛТРАЦИЯ

Водата трябва да циркулира през цялото време, за да могат корените на растенията да пречистват водата. Може би ще е нужно допълнителното обогатяване с кислород на басейна, за да се задоволят напълно нуждите на всички организми. Водата може да се придвижва от помпата до зоната на растенията през ПВЦ тръби (гъвкави по възможност за по-хладните климатични зони). Без значение от климата обаче заровете тръбите в почвата на 45 см дълбочина. Подводната аерация, която използва по-малко енергия от изкуствено проектираните водопади и улеснява

ЗЕЛЕНА СВЕТИЛА ЗА ПЛУВНИЯ БАСЕЙН

Вече има плувни басейни, които съществуват като естествено езеро. Изглеждат като че са неделима част от ландшафта около къщата и в тях може спокойно да се плува. Само че не изискват специални грижи за пречистване и поддръжка. Съвсем като сред природата. Причината за това безспорно удобство е фактът, че естественият басейн впряга в действие природните процеси. В тях има микроорганизми и растения, които балансират водната химия и създават чисти и хигиенични водни условия.

Работят по много прост начин. Има бариера между зоната за плуване и зоната, използвана за регенерация на езерцето, или „естествения био-филтър“, както я наричат. Тази зона съдържа различни водолюбиви растения. Те, заедно с добрите бактерии, пречистват водата от патогени, причиняващи болести, и произвеждат кристално чиста вода, която после се връща в самия плувен басейн.

Едно от чудесните предимства на естествения плувен басейн е красотата, която той носи. Могат да бъдат открити множество дизайни и стилове съобразно индивидуалните предпочитания на собственика.

Предимствата на естествения плувен басейн са:

- кристално чиста вода (без кал, без химикали);
- поносим като цена, със значително по-ниски разходи по поддръжката;
- по-малко грижи (значително по-малко в сравнение с химически третирания басейн);
- красота през цялата година - водна градина (традиционните басейни изглеждат неугледно, особено през зимата);
- увеличават стойността на имота (докато традиционните басейни дори могат да свалят от цената на имота);
- естествено слънчево загряване (увеличава възможностите/советите за плуване);
- провеждане на водна терапия;
- функция за животни (ако е проектиран за техните нужди, басейнът може да предложи естествена среда за множество редки растения и животни);
- басейнът може да се използва и през зимата (като ледена пързалка например).



водната циркулация, всъщност представлява обогатяване с въздух на дъното на басейна. Сами може да си направите аератор, използвайки въздушен компресор (1/4 конска сила за басейн по-малък от 4 декара) и здрави тръби, свързани с разпръсквач. Разпръсквачът, който прави балончетата въздух във водата, трябва да се сложи в най-дълбоката зона на басейна, където плуващите няма да

го засегнат. Инсталирайте месингов колектор към компресора с цел регулиране на изпускането на въздух в басейна. Аерирайте басейна 4 до 8 часа на ден; сутрин, когато има най-голяма нужда от кислород, и отново вечерта. Сложете аератора, помпата и скимър филтъра в пластмасов контейнер, като кофа или голяма саксия за цветя, и поставете стоманена мрежа като капак, за да предпазите от евентуалното влизане на отломки в механизма.

Поставянето на помпи и компресори не е проста работа, защото вие ще работите с електрически устройства във вода. Включвайте електрическите устройства само в домашната мрежа, но се убедете, че кабелите са поставени в изолационна тръба. Не използвайте удължители. Най-добре наемете опитен електротехник, който ще обезопаси вашия басейн.

ПОСТАВЯНЕ НА БЕНТОНИТ

Веднъж изкопали дупката за плувния басейн и зоната за растения, вие разполагате с няколко варианта съобразно вида на почвата, за да гарантирате, че басейнът няма да изпуска вода: може да положите слой бентонитна глина, за да запечатате пръстта, или да използвате синтетичен продукт за покриване. Бентонитът обикновено е по-евтиното решение.

Бентонитът работи като лепило, споявайки се със земните частици, и по този начин предотвратява просмукването на вода в почвата. Някои видове почви съдържат достатъчно глина, и само пресоването на дъното на езерцето би било достатъчно да се задържа водата. Бъдете нащрек обаче: бентонитът не стига добре с пясъчлива почва. В частност пясъчливите почви изискват поне по 2 кг бентонит на квадратен метър, сравнено с 1 кг за богати на глина почви.

Бентонитът може също да създаде проблеми, ако почвата е прекалено суха. В горещите климатични области е препоръчително той да се поставя под полиетиленов филм, който е „прилепен“ за дъното на басейна. Този филм пречи на бентонита да се размества. В по-влажните климатични области бентонитът може да се наложи направо върху почвата.

Преди да обработите дъното с бентонит или друга глина на прах, бъдете сигурни, че то е добре пресовано. Това лесно става с валяк за трева или машина за уплътняване с вибрираща плоча. След това си сложете маска и разстелете 5-8 см слой от бентонит на прах по дъното и стените на басейна. Пресовайте го с машина за уплътняване. Покрийте с друг слой висококачествена почва и отново пресовайте.



ПОКРИВАНЕ С ЧАКЪЛ

След като поставите бентонитната глина, покрийте дъното на басейна с 10–12 см чакъл. Чакълът е убежище за полезните бактерии, които помагат за разграждането на листа и други естествени материали, потънали на дъното на вашия басейн.

Уверете се, че чакълът е чист. Напълнете с чакъл 18-литрова кофа с канелка. Отвъртете кранчето и пуснете вода в кофата. Ако водата излиза мръсна, значи трябва да измиете старателно чакъла. Изкуствено натрошеният чакъл също е един „чист“ вариант.

Освен че покриват басейна с чакъл, много хора решават да построят каменни стълби за излизане и влизане в басейна. Малък конзолен кей, построен над водата, също е добро решение и по-добре запазва ръбовете на басейна.

За да завършите ръбовете на вашия басейн, пресовайте почвата около него с машина за уплътняване. Това ще ви помогне да спрете ерозията, но няма да гарантира про-

тив мръсотията наоколо. Възможно решение би било да обиколите басейна с камъни, плочи или дървени дъски. Още по-добре ще е, ако посадите растения досами ръба на басейна. Растенията не само заздравяват почвата, но и връщат времето назад, когато хората са се къпали в естествени езера. Изберете водолюбиви растения и преценете нивото на водата в басейна – дълбочината при ръба да не е повече от лакът – за да не изгният растенията от влагата.

ЗА БЕТОНЕН БАСЕЙН

Ако предпочитате по-традиционните форми за своя басейн, размислете върху бетона. Да излеете бетонов басейн не е лесна работа. Трябва да осигурите правилна консистенция и състав на бетона, за да предотвратите пропуквания. Не се лъжете с направи-си-сам варианти. Само ако сте достатъчно опитен в изливането на бетон, следвайте тези съвети: използвайте смес от портоландски цимент и пясък, в съотношение 4 към 1, и покрийте

пресованата почва с полипропиленови фибри за дисперсно армиране на бетони, гумено покритие, стар килим или с вестници, за да осигурите стабилна повърхност, върху която бетонът да хване. След като излеете бетона, покрийте с 2-3 см слой хоросанова мазилка, за да водоизолирате бетона, който има малки пори.

Може да направите калдъръмена настилка около басейна или пък може да насадите цветя до самия ръб на басейна.

ПОДГОТВЯНЕ НА ЗОНАТА ЗА РАСТЕНИЯТА

Веднъж построили басейна, ще трябва да подготвите зоната за растенията с 8 до 16 см дебелина на почвения слой. Внимавайте с избора на почва, защото пръстта е потенциален носител на много зарази. Избягвайте събирането на пръст от райони с животински изпражнения, като градинки за разхождане на кучета или пасбища. Изберете пръст, в която няма органична материя, и която няма да загние под вода.

След като почвата, чакълът и конструкцията са на своето място, може да напълните басейна. По възможност не докосвайте водата и оставете басейнът да „почине“ за седмица, преди да посадите растенията. През това време може да тествате конструкцията и тръбите, за да видите как те работят.

ИЗБОР НА ЦВЕТА

Съобразете се с климата, не избирайте растения, на който той не би понесъл. Центровете за домашно и градинско оборудване вече предлагат по-широка гама водни растения. Другата ви възможност е да намерите някой, който да ви продаде растения, взети направо от естествената им среда.

Carex и Scirpus, и двете водни растения, ще покрият обилно с листата си периметъра на басейна ви. Предлагаме ви още теснолистния папур и водната перуника, въпреки че трябва да питате за видовете, които няма да превземат с листата си пространството, определено и за други видове. Пантедерията





дове, елиминирайте също така фосфора в басейна, за да намалите рН-то на водата (от 5.5 до 6.5).

Най-лесното и безопасно лекарство за вашата водна екосистема е да засадите повече растения, които да преборят водораслите за хранителните вещества. Друго решение е постоянният контрол на фосфора в басейна. Урината и фертилизаторите са двата най-големи източника на този елемент, така че се погрижете в басейна да няма излята отпадъчна вода, или ако има, да е малко количество, и подсещайте хората да минават през тоалетната, преди да влязат в басейна ви. Ако проблемите с водораслите продъл-



(*Pontederia cordata*), водният шип (*Sagittaria*) и водната иглика (*Ludwiga*) са кандидати за най-плитките места в басейна. Не забравяйте да набавите подводни растения като Канадската водна чума (*Elodea*) и роголистника (*Ceratophyllum*), които произвеждат голямо количество кислород за водата.

Във вода с дълбочина от 16 до 45 см засадете различни плаващи, подводни и показващи се на повърхността растения. Водните лилии (*Nymphaea*) се приспособяват към всяка дълбочина, така че не ги пестете. Блатните бурени (*Potamogeton*) и водната леща (*Lemna minor*) плават свободно по повърхността и бързо покриват зоната за растения на басейна.

Преди обаче да си правите планове как да преборите най-близкото провинциално езеро и да си натоварите един багажник със зеленинки, почакайте! Преди да сте изкубнали дори едно единствено растение от дивата природа, научете законите за опазване на защитените водни площи и водните растения. Берете само по няколко екземпляра от колонията растения. Ако научите, че скоро и това жабешко езерце ще бъде застроено от безжалостните корпорации, опитайте се да спасите поне няколко земноводни и растения във вашия естествен басейн.

Набавили успешно растенията, наставка времето да ги засадите в басейна. Направете си план как да направите това, разпределяйки растенията по височина и вид. Засадете ги в почвата, като закотвите с достатъчно чакъл.

КОНТРОЛ НА ВОДОРАСЛИТЕ

Собствениците на езера се борят с мощната зелена напаст – водораслите – от цяла вечност. Водораслите се състезават с растенията за хранителни вещества и светлина, но веднъж разцъфтели през пролетта, те скоро дават път на водните лилии и други растения. Усилете растежа на растенията и възпрейте водораслите като засадите още и още ви-



жават, хвърлете малко слама в басейна – ще помогне. Не мислете, че препаратите, предлагани от редовните шарлатани като „пълно решение“ на проблемите, са по-добър вариант. **Запомнете:** басейнът ви е динамична, жива екосистема. Прибавяйки синтетични химикали, вие няма да ѝ върнете баланса.

Източник:

<http://www.banisp.com/>

Снимки:

<http://www.gartenart.co.uk/>



ТИПОВЕТЕ ГОРА В БЪЛГАРИЯ



Различните по своя състав, продуктивност и начини за стопанисване типове гора в България са разпределени в четири естествено-исторически лесорастителни зони:

I. Зона на дъбовете (долна лесорастителна зона).

II. Зона на бука и иглолистните (средна лесорастителна зона).

III. Зона на смърча и мурите (горна лесорастителна зона).

IV. Зона на клека (клекова лесорастителна зона).

Всяка една лесорастителна зона има специфични за нея типове гора, съответни зонални и поясни горскорастителни формации и горски почви.

ОСНОВНИ ТИПОВЕ ГОРА В ДЪБОВАТА ЛЕСОРАСТИТЕЛНА ЗОНА

Дъбовата лесорастителна зона започва от морското равнище и завършва към 700—800 м надморска височина за северните и 1000—1100 за припечните изложения. Тя включва в себе си лесостепните части на Северна България, преходно-средиземноморската част на Южна България по-високите части на Странджа от 150—200 до 450—500 м надморска височина, хълмисто-равнинните части от 50—100 до 450—500 м и нископланинския пояс, включително и високите полета в Югозападна България.

ОБЩИ ОСОБЕНОСТИ НА ЗОНАТА

В климатично отношение зоната се характеризира с продължително и горещо лято, ясно изразено засушаване и дълъг вегетационен период, който трае от 5 до 7 1/2 месеца (Сандански). Средните годишни валежи се колебаят от 450 до 900 мм, а средната годишна температура от 8 до 14°C.

Към тези климатични условия най-добре пригодени са различните наши дъбове (летен дъб, цер, космат дъб, блаgun, горун, лъжник, пърнар) и техните спътници (липите, габърът, мекишът, кленът, полският и белият бряст, ясените, келявият габър и др.). Като дават облика на горската растителност, дъбовете определят и названието на самата зона — дъбова лесорастителна зона.

В Източна Стара планина и Странджа заедно с дъбовете расте и ориенталският бук, а в най-високите части на зоната (над 600—700 м н. в.) и черният бор.

На заливаемите крайречни брегови земи на зоната виреят успешно пригодилите се към заливането, измиването и натлачването на почвата върбите, тополите, черната елша, лонгозният дъб, лонгозният ясен и белият бряст.

Много по-голямото разнообразие в разглежданата зона на типовете и подтиповете горски почви в сравнение с останалите зони стои в причинна и генетическа връзка с много по-богатия дървесен асортимент, а оттук и с много по-големия брой типове гора в долната лесорастителна зона. За последната са характерни карбонатните, типичните, излужените и оподзолените черноземи; тъмносивите (плиткокарбонатни и дълбококарбонатни), сивите и светлосивите горски почви; типичните, излужените и оподзолените канелени горски почви, черноземсмолниците, преходните (кафяво-канелените оподзолени) почви. В дъбовата лесорастителна зона е намерила ярко проявление хоризонтално-вертикалната биоклиматична зоналност на почвите. Така, като се върви от лесостепната част край р. Дунав към Стара планина, последователно се сменят едни с други типичните, излужените и оподзолените черноземи (Наумов, 1955; Танов, 1957). В хълмисто-равнинната и нископланинската част на Стара планина оподзолените черноземи преминават в тъмносиви горски почви, които над 400—500 м н. в. се заместват от сивите и светлосивите горски почви, а с преминаване от I във II зона —

с кафяви горски почви. По аналогичен начин се проявява вертикалната и хоризонталната почвена зоналност и в дъбовата лесорастителна зона на Южна България. Тук черноземите-смолници, излужените и типичните канелени горски почви заемат най-ниските части на равнините (например в Бургаски окръг) и като се отива към Стара планина, се сменят от подпояса на оподзолените канелени почви, а към Странджа — от жълтоземите, оподзолените канелени горски почви и преходните (кафяво-канелени оподзолени) почви (Герасимов, Танов, 1966).

Близостта на горите до населените места и главните потребителни центрове, високите качества на дъбовата дървесина, сравнително по-равният и удобен за транспорт релеф, по-голямото богатство на почвите определят голямото горскостопанско значение на дъбовата лесорастителна зона като важен източник на дъбова дървесина. Поради тези именно причини в миналото дъбовите гори са били подложени на най-усилена експлоатация, изкореняване и паша, без същевременно да са полагани никакви грижи за тяхното възобновяване и отглеждане. Като резултат на всичко това състоянието на дървостоите в дъбовата лесорастителна зона днес е най-лошо. Вследствие прилагането на голата сеч и неправилното извеждане въобще на главните сечи сега в тази зона се наблюдават в широки мащаби смени на различните дъбове с малоценни храсталачни и дървесни видове (келяв габър, леска, смрадилка, драка, мъждрян, червена смрика и др.). По същество това са размножителни и възобновителни процеси с вегетативен и семенен характер и същевременно разностранни проявления от динамиката на многобройните смесени типове дъбови гори в долната лесорастителна зона. В крайна сметка по-голямата част от ценните смесени гори сега са превърнати в издънкови насаждения или малоценни и слабопродуктивни шубраци с понижена жизненост. Всичко това е намалило извънредно много значението на долната лесорастителна зона като важен източник на дъбова дървесина.

Измежду всички горскорастителни зони у нас дъбовата зона има най-голяма горска площ. На север и североизток тя се намира под въздействието на климата на южноруската и румънската лесостепна зона, а на юг и югоизток — под влиянието на средиземноморската климатична област. Съществени различия се наблюдават и вътре в самата зона по отношение на климата, а оттук и по отношение на дъбовата растителност и почвите. Всичко това налага за нуждите на горскостопанската и лесотипологичната практика дъбовата лесорастителна зона да бъде разчленена на следните относително по-еднородни горскорастителни части: **1) лесостепен дъбов район; 2) преходен средиземноморски дъбов район; 3) Странджански дъбово-буков район; 4) хълмисто-равнинен дъбов район; 5) нископланински дъбов район.**

Към дъбовата лесорастителна зона трябва да бъдат отнесени и върбовите, тополовите и елшовите гори, както и заливните дъбрави (лонгози).

БЛЯН ЗА БОГОМИЛИТЕ ПО ПЪТЯ КЪМ СЕБЕ СИ...

Продължава
от стр. 1

Молитвен порив и медитативен блян ме повеждат към столетията, когато много отдавна, през десетия век след Христа, по родната ни земя се е породило и разпространявало едно демократично и духовно извисено учение, просъществувало цели пет века в България и дало тласък на по-сетнешните реформаторски духовни движения в света. За всички тези движения се пише и говори, а българските богомили – охулени и охулвани, отречени и отричани – тънат в забвение...

А те са знаели тайните на Духа, упорито и стоически са изтърпявали предизвикателствата на варварската епоха и са опазвали смирено чистотата, верността и алтруистичната всеотдайност. Та нали знанието за тези тайни е идеоло от вътрешния им взор, от още по-древните извори – Питагор, Орфей, Индия, Египет...

Богомилите са знаели отвеки, че цифрите, които ние сега наричаме арабски, са **тайният код на духовното развитие на човека**, че всеки от нас, реши ли да потъне в своя Аз, затвори ли очи в смирено мълчание, сам вижда степента на своята духовна извисеност или вглъбеност, което е едно и също, че от **връзката си с Бога** всеки сам узнава резултата на своя живот, на своите дирения и усилия в досегашния си земен път...

В бездната на Хаос, в мрачина мисълта просветлява деня – че ръката на Бога е тайна, резултатите само са явни. Знак усетиш ли, неизвестното пред тебе се отбулва бавно.

Богомилите са знаели, че сърцето на човека е извечният и неизменен храм на Бога, на Абсолютния Дух. Сърцето човешко е незримата вечна изворна "чаша на Светия Граал", а душата човешка е **градината**, където се **гради**, или **нивата**, където се постига **нивото** на единение със Създателя. Колко ясно и точно го е изпял Ботев:

...Ти, що си в мене, Боже – мен в сърцето и в душата...

А нявга богомилите молели Бога:

Всели се в мене, Господи, за да Ти служа!

И в душата ми днес извира думите:

Във всичко е волята на Бога...

Да моля само мога.

О, Господи!

Тебе моля –

да мога

да сторя всичко,

за да бъде

Твоята воля.

Единствено в себе си човекът може да търси Бога – в дълбините или висините на своята душа. Какъв е смисълът на думата **ин-дивидуалност**? **In divi dual** – това не разкрива ли достатъчно пряко самата същност на човека?



В латинския език **in** означава "вътре" (а във философията на Изтока Ин е едната от двата вида енергия - онази, която се излъчва от центъра на Галактиката и от центъра на всяко нещо, т.е. отвътре). **Divi** -- **divus, diva, divum** означава "богове". Не откриваме ли този корен и в гнездото на българските думи *дивен, удивен, удивлявам и удивлявам се, дивота, дивнина, див и дивак* и т.н.? **Dual** или **dualis** означава "двойствен", но това прилагателно е свързано и с по-древния и дълбочинен индоевропейски или санскритски корен **duo** (две). Не би ли могъл смисълът на думата **ин-дивидуал-нос-т** да бъде "божествена същност, вътрешна божествена единност, проявяваща се двойствено – духовно и материално"? Във всяко човешко същество трепти божествената искра. Всеки човек е създаден от Бога с вложени три велики божествени сили – мисъл, обич и воля. Всеки има своята единствена и неповторима вътрешна духовна същност и я проявява в единствената си неповторима жизнена реалност. Всеки сам създава или постига своя Ад и своя Рай. Във всеки човек действат първичните сили и на сътворението, и на разрушението и всеки сам прави своя единствен личен избор чрез своите цели и своите действия... Така всеки участва индивидуално в космичната цялост, в единната духовна същност на света. Както е отбелязано в много етимологични и други речници, думата **индивид** идва също от латински корен **individuus** (неделим), което пряко подсказва, че духовността е цялостна, неразчленима, въпреки че се проявява чрез множество индивидуални съзнания. Човекът по природа е **неделим ...от Бога**.

И случайност ли е, че в различните езици обръщението към човека е свързано с различните наименования на Бога? Българските обръщени "господине, госпожо, госпожице" също изразяват признаване, уважение, зачитане на човешката божественост, т.е. на неизменната

вътрешна истинска духовна същност на всеки човек. **Господ-ин** означава **Бог-в-тебе**. Това обръщение е знак за признаването на божествеността на всяка друга личност. Та в човешкото общество единственото обединяващо звено не е ли духът, духовността? Тази духовност или мисловност се изразява или въплътява чрез Словото – езика и речта, говора и текста, но в крайна сметка и винаги чрез **идеите**. Забравили ли сме, че тази дума също означава "богове"? – **I Dei** на староиталиански е точно "богове". Та идеите не се ли вдъхват на хората от **невидимия Божествен свят**? И в реалния човешки свят тъкмо идеите не са ли истинските мотиви за действие, т.е. причините и целите? И как да си обясним ограничеността на едни идеи и нетолерантността към други идеи? Има най-различни гледни точки, или по-научно изразено, има безкрайна множественост на човешки индивидуални гледни точки, защото единният духовен свят диалектично съществува чрез множествеността на безбройните реални градивни форми. За едного, за втори, за трети... една дума означава най-различни неща. И слава Богу, че е точно така. Личното възприемане е свързано винаги със смисъла, вложен от автора, т.е. от говорещия или пишещия, но и от всекиго, който се докосне с ухо или око до въплътеното в думи Слово. Затова има най-различни нива, равнища на възприемане, в зависимост от равнината, плоскостта или духовното измерение, в което се намират изричаният или изливаният слогото и възприемащият или поемащият това слово. И ако се замислим, за да разберем смисъла на наименованията на старобългарските букви от двете ни азбуки – глаголицата и кирилицата, не ще ли открием същата идея?

АЗЪ - БОУКЪ - КЪДЪ - ГЛАГОЛЪ

Нима едно свободно поетично тълкуване не

би могло да бъде истинно? "Аз давам - буквите - а ти разбирай - смисъла..." или "Аз изричам или изписвам буквите, а ти откривай и поемай Словото..." (Благодаря на моята приятелка Мариета Константинова, специалист по старобългарски език, която сподели с мене на 8 октомври 1998 г. само началото от своето тълкуване на азбука-та: **Аз - Бог - ви вода - чрез Словото.**)

Богомилите са знаели, че всеки сам върви по своя духовен път, но може, благодарение на Словото, да ползва духовния опит и на своите събратя – предшественици и съвременници. Италианският поет Салваторе Куазимодо бе казал: **Човек е сам върху сърцето на Земята...** Да, всеки човек е сам, но е единствената връзка между Духа и Материята. Той е опънатата звънка – говореща и пееща – струна, от която се леят звуците на божествеността, той е и стрелата, която прониква в безкрая и пронизва неизвестното. Всеки индивид е сам, но в постоянна връзка, на своето ниво, с невидимия духовен свят, с Бога, с Абсолюта, с Вселенския или Космичен Разум, с Ноосферата... Нали и **йога**, и **религия** означават "връзка, свързване"?

Богомилите са знаели, че можеш да разбереш само онова, което е достъпно за твоя ум. И с постоянни усилия да прекосяваш своите граници, за да улавяш достъпното, ти проникваш в незнатното и в тайните на Словото, сиреч на Логоса, в същността на нещата отвъд явленията, и тъй разширяваш своя духовен кръгзор, та индивидуалното ти съзнание (съчетание на логичен ум и интуиция) те води, подобно слепец, опипом, през замъгляващите заблуди на думите към светлеещата истина на Словото.

Цифрите са знак за развитието – постепенно и последователно. Всяко стъпало е и следващо, но и предшестващо. Новата стъпка идва винаги след друга. Не можеш да съзиждаш върху нищото – и един народ никога не тръгва от нищото... Един народ все продължава, макар и върху руини и пепел, защото има свои дълбочинни корени – в своята култура, в своите традиции, в своята духовност. Постепенността в развитието или разгъването на живота, последователността в еволюцията на Духа е закон, изразен чрез графичното изписване на цифрите: 0 - 1 - 2 - 3 - 4 - 5 - 6 - 7 - 8 - 9.

(Преди тези цифри в древните цивилизации цифрите били изписвани по начина, който е даден в следващата илюстрация. Само в езика майа има знак за нулата. След този ред последователно са дадени вертикално цифрите от 1 до 9, а колонките са както следва: Древен Египет, Вавилон, Сирия, Атика, Рим, езика майа на индианците от Централна Америка)

I	1	I	I	I	•
II	2	U	II	II	..
III	3	W	III	III	...
IIII	4	UU	IIII	IV
IIII	5	U	V	V	—
IIII	6	U	VI	VI	—•
IIII	7	U	VII	VII	—••
IIII	8	U	VIII	VIII	—•••
IIII	9	U	IX	IX	—••••

Тези цифри били стигнали до Европа в XII век чрез посредничеството на арабите, поради което се и наричат арабски, но те идват от Древна Индия и носят обобщен и обобщаващ знаков смисъл. Аристотел случайно ли е записал в сво-

ята "Метафизика", че "елементите на числата са елементи на всички неща и светът като цяло е хармония и число"? В света нищо не става **случайно**. **Случайностите** или **случаите** носят и дават знаците на търсещите и прозорливи умове. Не е случайно, че и това гнездо от думи има за корен старобългарската дума "луч", т.е. лъч.

Богомилите са знаели, че знаците помагат на човека да набира познание, защото имат значение и носят смисъла. В тях е дадена волята на Бога, те са **сим-воли-те** на непредотвратимостта, на ставашото според повелите на Висшия Разум. Случайните случки се случват неслучайно и това, което трябва да стане, неизменно става. Знаците не ни ли помагат да извървяваме по-пряко и по-бързо пътя си – без лутане и безцелно изчакване? А защо ли винаги знаците са играели такава роля и все повече хора усещат, долавят и разбират смисъла на различните знаци в своя живот? Разпознаването на смисъла на знаците е съществено условие за постигане на вътрешно знание. Явно семиологията и семиотиката са не само чиста наука – основата им е дълбоко човешка и винаги и навсякъде осъвременявана. Защото знаците са нещо твърде индивидуално, проявяващо се в живия Живот под най-различни форми. Самите те са живи – като Словото.

*Най-важното във всеки миг
усещам в своята душа
чрез мисъл или бегъл лик –
кое да съхраня и разруша.
Свещеното право на всеки
е истината да намира сам –
тогава ще стигне далеко
и няма да изтлява в срам.*

Богомилите са знаели, че най-важното в света и живота е човекът и всичко свързано с него, че Бог и Светлината действат само чрез човешката **мисъл**, която носи заложена от Бога **мисия**, само чрез човешките постъпки и човешкото отношение. Словото на Бога се облича в човешките думи и ...мълчанието става звук. Затова не бива да се отминава и пренебрегва ничия дума. Зная, че на всеки появил се въпрос идва и отговор – или чрез някой приятел, или чрез случайно срещната в книга мисъл, или пък чрез хрумване, т.е. навреме дошла в ума идея (**Христос дава ум вам**).

*Обичам създанието Твое,
всичко, що е светлина,
всичко, що е мрак.
Обичам и Тебе, Бога-Създател.
Сред вселената съм и аз с моя
дял, съчетал тъма с виделина,
и всеки миг откривам знак,
и всеки друг ми е приятел.
Обичам поривите и покоя,
обичам всеки грохот, всяка тишина,
душата ми, усещам, става зрак,
а ръцете и устата ми – ваятел.*

И никак не е случайно, че богомилите са получили, съхранили са и са предавали по възможните тогава начини всички дълбоки тайни знания за човека и духовната еволюция. Четирите основни елемента на цифрите (черта и овал, хоризонтал и вертикал) били отбелязвани явно и символно върху богомилските надгробни плочи.

Та цифрите са кодът, шифърът, единният знак, символът, обединяващ тайнствено двете измерения – количественото и качественото, сиреч материалното и духовното, тленното и вечното, което означава реалното проявление и скритата истинна същност. В този знак двете измерения се обединяват, сливат се в споена неразчленима цялост и той не може да се съзре и осъзнае по друг начин, освен в смирено ме-

дитативно мълчание, със затворени очи и поглед, обърнат навътре към себе си, към Бога.

Богомилите са разбирали, че знаците на познанието, сиреч знаците за посветите (за степента на духовното посвещение) водят отдолу нагоре или отвън навътре постепенно и последователно. Съзрееш ли духовно, постигнеш ли съответната степен на чистота, ще съзрееш и тайния езотеричен знак за посветата си, който ти се дава на мига от невидимата Йерархия на Божествената духовна Светлина (или Всемирното Бяло Братство, наричано още и Велика Бяла Ложа – от **Логос**). **Посвещение** и **посвета** са основни езотерични термини и по-добре е да се разбере смисълът им, преди да се приеме или отхвърли самото им нереално-или-реално-или-надреално съществуване в живота на всеки човек. Думата **по-свет-а** има за корен глагола **светя** и би могла да се разтълкува като **"постигане на Светлината"** или **"получаване на светлина от Абсолюта"**. В затворените си очи, с леко натискащи върху тях длани, всеки може да узнае своята индивидуална същност, духовното равнище, до което е стигнал, собствената си истинна неприкрита нравственост. Не е случайност, че моралът и духът в някои езици, например френския, се означават с една и съща дума (макар и с различие в рода). Защото не е ли единствено нравствеността (или етиката) форма и реално проявление на живия Дух, на вечната невидима духовност?

*СЛЪНЦЕТО Е ВДЪН ОЧИТЕ
ИЗВОР НА ЖИВОТ.
БОГ ГОВОРИ...
ЗА ТОГОВА, КОЙТО ПИТА,
ЖИВ Е СВЯТИЯТ КИВОТ.*

И така, със затворени очи, в медитативно мълчание, с бавно и дълбоко дишане, чрез леко притискане на дланите върху очите човек може да получи знак за своята посвета. Сините искри или звездици са вибрационните знаци или сигнали от невидимите духовни Учители, т.е. от Всемирното Бяло Братство, от онези светли същества, които винаги са готови да се прикатат на помощ на всеки мислещ, търсещ и питащ сам себе си човек, включително и на тебе, мой скъпи Приятелю-читателю. Но желанието пониква в твоята душа и поривът подтиква твоята воля. За да разбереш нещо за посвещението, което в някои езици се нарича "инициация", единствено ти трябва да проявиш **инициатива**. Не забравяй, че винаги сам и неизменно по своя воля ти правиш своя избор... И ако след звездиците се появят различно оцветените, но най-често жълто-лилави движещи се петна на всевечните и всепроникващи духовни енергии, ще дойде мигът, в който пред твоя зор навътре (или надълбоко, или нависоко) постепенно, частично или цялостно, ще се очертае блестящият слънчев пръстен, който, както са знаели богомилите, е знакът за пряката духовна връзка на човека с Бога. И точно този духовен знак е изобразен като материализиран символ в горната част на богомилската надгробна плоча...

*Тази снимка е от
Encyclopædia Universalis,
corpus 4, издадена в
Париж, 1990 г., с. 287,
със следния текст:
Богомилски (надгробен
камък) гробища
от 14 в., Радимизе,
Югославия: слънцето
и лъкът, символи
на могъществото
на водача (Д.
Станимирович)*



ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗНА ОТ АНАСТАСИЯ

Продължава от стр. 3

Тук му е на Харламич родното място, тук му е родната. Тук всяка сутрин го посрещат птичи гласове и клоните на посадените от него дървета му махат приветствено всяка сутрин. И козичка завъди - Никита, и десетина кокошки носачки, и два кошера. И другите си имат нещо свое, малко по-различно, но свое, родно стопанство, територия. И ето че подвех началника с тази проклетата ключалка".

Притеснил се Харламич не на шега и заговорил бързо и развълнувано:

- Пропаднах с тази ключалка, гражданино началник. Няма прошка за мене, ако тя донесе беди на моите другари. Само разберете, нека кажа една последна дума. Ето, ще кажа. Целият ми живот се промени... Дори не се промени, ами започна едва тук отново. Тук ми е свободата. А там, зад вратите - неволята, там е същински ад. Там на кулите стоят войници, те са за нас като ангели. Молим се ангелите да не пускат тук никакви гадости да проникват.

Прекъсващият се от вълнение глас на затворника Харламич и смисълът на казаното особено въздействали върху стоящите пред него хора. Жената, депутат от Държавната дума, влизаща в състава на държавната комисия, изведнъж също, леко развълнувано изстреляла:

- Ама какво сте се хванали за тази нещастна ключалка. Не виждате ли, че дъжд е валил нощес? Намокрила се е.

Председателят на държавната комисия погледнал металната ключалка, после жената и се размаял:

- Намокрила се е? Как се не сетих по-рано? Дъжд е повалил, тя се е намокрила и е ръждясала. А на кулите, значи, ангели стоят? - попитал председателят на комисията затворника Харламов.

- Ангели - отговорил Харламич.

- Кога изтича присъдата ти?

- След единадесет месеца и седем дни.

- Как смятате да живеете по-нататък?

- Написах заявление да ми удължат присъдата...

- Какво? Как да я удължат? Защо?

- Защото няма свобода там, няма ред в онази свобода. Няма свобода без земя.

- А кой ви пречи, като излезете на свобода, да си вземете земя и да създадете такова стопанство, само че на свобода? Да създадете семейство?

- Ех, гражданино началник, точно това не мога и аз да разбера? Кой ни пречи на нас в Русия да се даде на всеки руснак по хектар земя? Не мога да разбера изобщо. На руснаците ли принадлежи руската земя или не?

- Сега според закона, приет от Държавната дума, всеки човек може да купи земя - съобщила жената депутат.

- А ако нямам толкова пари, че да купя един хектар земя, значи няма да имам и родина? Така ли се получава? А ако Русия е моята родина, то от кого трябва да си купувам? Излиза така, че сякаш някой е завладял цялата ми родина, цялата до последния хектар, и сега иска откуп от всеки руснак. Бандитски работи се получават някакви. Не е нито законно, нито разбираемо. Ето вие, гражданино началник - обърнал се Харламич към председателя на комисията, - сте генерал, както виждам по лампазите. Тогава освободете нашата родина от онзи, който я е завладял и иска откуп за нея. Или и вие ще плащате откуп за своето късче родина?

- Прекрати разговора, затворник Харламич - намесил се Николай Иванович.

Той видял как почервенял белегът на бузата на действащия в миналото боен генерал, как се свили юмруците му. Пристъпил генералът към затворника, стоели двамата и се гледали в очите. Гледали се и мълчали. После тихо казал генералът:

- Покажи ми стопанството си, русино - и добавил съвсем тихо, сякаш на себе си, - своето късче родина зад бодливата тел.

Харламич показвал на членовете на комисията младата градина със завързали плодове по клон-

ките, почерпил ги с малини и касис. Лехи с домати имало, повече от двеста квадрата били засети с краставици. Езерцето, изкопано с лопата, им показал. До езерцето - акуратно подредени бъчвички.

- А това е главното ноу-хау на Харламич - обяснил на членовете на комисията Николай Иванович, показвайки бъчвичките. - Стои и петдесет литрови бъчви с краставици всяка година осоялява. Превъзходна саламура се получава при него, ненадмината. И оригинално запазване измисли. Бъчонката, пълна с краставици и саламура, запушва и слага в езерцето, под водата. Така се съхраняват до пролетта. Като дойдат закупчици от московски ресторанти, Харламич разбива леда и носи бъчонката до КПП-то, продаваме ги по петстотин рубли на бъчонка. Двеста и петдесет се полагат на Харламич, а останалото е за нуждите на затвора.

- И какъв е доходът ви от всяко стопанство? - попитал един от членовете на комисията.

- Средно около сто хиляди на година - отговорил Николай Иванович, - но половината, както е по договор, е за работещите на участъците.

- Сто хиляди? - учудил се членът на комисията. - Вие имате всичко сто и осемдесет хектара, значи от тях ежегодно получавате чист доход от деветдесет милиона?

- Да, получаваме.

- Значи излиза, че и затворниците получават по петдесет хиляди на година?

- Да, така излиза.

- У нас в страната има повече от милион граждани, които се намират в местата за лишаване от свобода. Да можеше всички да минат на такова заплащане. И страната щеше да има такъв доход, а и престъпниците, съдейки по всичко, значително биха намалели.

- Да минат...всички? - намесил с в разговора и друг член на комисията - Друг е сега въпросът. Да не се ликвидира зоната. За какво ни изпратиха тук? Да изясним. Получава се ненормално положение - затворниците живеят в по-добри условия от свободните хора. А тези затворници, какво и да говорим, са престъпници. Какво ще правите, Николай Иванович, когато дойде срокът за освобождаване на тези хора?

Началникът на колонията, без да се замисли, отговорил:

- Ако имах власт, щях да оставя на всеки от тях стопанството му след освобождаването. Бих махнал телта и бих я пренесъл на ново място, бих започнал да изграждам нова зона.

В доклада си до Министерството членовете на комисията съобщили, че не са констатирани никакви нарушения на инструкциите по отношение на затворниците.

- А какво ще кажете за съобщенията, че затворниците живеят в по-добри условия от много свободни граждани? - попитал министърът.

- Трябва да се подобрява животът на свободните граждани - отбелязал председателят на комисията, - на хората трябва да се даде земя. Не на думи, а на дело.

- Е, това не е в нашите компетенции - махнал с ръка министърът, - карайте по същество.

- А по същество ето какво: необходимо е да се внедри този опит във всички поверени ни учреждения - твърдо заявил председателят на комисията.

- И аз съм съгласна с това - подкрепила председателя депутатката от Държавната дума и добавила: - Освен това аз твърдо съм решила да внеса в Държавната дума за разглеждане законопроект за отдаване на всяко желаещо руско семейство хектар земя за пожизнено ползване и за изграждане върху него на родово имение.

Думата приела закона. В единен порив милиони руски семейства започнали да засаждат градини и горички върху своята родова земя. И разцъфтяла Русия...

В кой град се е случило това? Какво? Не се е случило още? Защо? Кой пречи? Кой не дава на Русия да разцъфне?

акад. Виктор МЕДИКОВ

- Но откъде сподвижници да намеря, съмишленници? Сам казваш, че науката и образованието вървят не където трябва, а в услуга на тъмните сили. И около мен са затворили кръга.

- Та нали Влъхвите и Витязите са именно истинските учени, Княже. Разбирам те, на теб ти трябва съвременни учени. Има и такива. Учени, които сивите с всички сили искаха да унищожат. И сега продължават да опитват.

Ето ти един пример. Обърни внимание на дейността на вицепремиера Виктор Зубков. Внимателно го огледай, като човек преди всичко, огледай плановете му, мислите му. Заедно с ВВП голяма сила съставляват. Въпреки пресирането на сивите големи дела творят. Това не е финансист, изсмукващ соковете на страната. При това е образован, възпитан и изхранен не от чичо Сам. Не позволявай да го стопират, помогни му. Та той е истински Витяз на земята руска.

Още един пример. Погледни под друг ъгъл на истинския Витяз Никита Михалков. Той е велик учен, а не само филмов режисьор. Учуден ли си?

- Учуден съм. Никой никога не го е смятал за учен, дори най-обикновен. Макар да е академик в киноакадемията. А ти го пречисляваш към великите учени.

- А ти не се учудвай много, по-добре се радвай и го привлечи към своите светли дела, дай му воля да работи, от сивите го пази и му помагай. Стократно ще ти се върне.

Миналия път говорихме с теб за главната наука, Науката на образността, която жреците засекретили и разбили на множество специални, разединени науки. Мисля, че няма да отречеш, че този руски богатир Никитушка е велик майстор в създаване на образи, следователно и познавач на Науката на образността. Професор по съвременните разбирания. Припомни си великите му филми. Погледни как за десет минути само успя да преподнесе образа на Столипин. Така го представи, че цялата страна в проекта „Имената на Русия“ гласува за него. И както знаеш, дотогава той беше в забрава, защото сивите се страхуваха от него даже мъртъв. Мълчаха за него доколкото могат, светлата му памет се стареаха да потулят. И правилно се страхуват. Даже още повече е страх сега, защото не е умрял той. В други светове се намира, само физическото тяло на Земята е оставил. Духът и душата му живи са, енергийните му тела сред вселената събират сили. Именно Никита цялата истина на хората разказа. А народът се събужда, усеща кога го лъжат и кога му казват истината.

Някои неща за великите учени още миналия път си говорихме.

- Това добре го помня.

- След като помниш, действай тогава. Привличай ги към новите си дела, опитай се да поканиш тези, които в родови именения живеят, макар малко от тях да пожелаят да дойдат. И гледай да не допускаш глупави грешки, като например с Григорий Грабовой. Как така се случи, че всемирно известен учен, успехите на който са доказани в хиляди томове, с подписки и печати, при това от цялата твоя система, седи заключен зад решетките? Не усещаш ли, че обвиненията срещу него са измислени и от пръстите изсмукани?

- Ти сам казваш, че не бива човек да се разпилява. Десетки специалисти са задействани по неговото дело. Какво аз бих могъл да добавя.

- Да добавиш не би могъл, ти и така нямаш достатъчно време. Но по съвест трябва да постъпиш. Чия поръчка изпълняват тези специалисти? Чия мисъл е била на върха на острието? Нали с тебе говорим: търси главния автор, определяй водещата мисъл.

ОТКЪДЕ ДА СЕ НАМЕРЯТ СПОДВИЖНИЦИ

Григорий Грабовой е знакова личност. Такива фигури би трябвало да можеш да ги отделяш от масата. Винаги помни, че освен нашия свят има още свят на Нави и свят на Прави. Не сме самички в тази Вселена. С такива хора трябва да се постъпва по съвест. И време за това не ти трябва, защото съвестта или я има, или я няма. Тебе какво, лаврите на Пилат Понтийски ли те привличат? Онзи също си изми ръцете, така ги изми, че и до днес се обръща в гроба при всяко споменаване.

Що се касае до Галактическия изгрев и въобще за устройството на мирозданието, то има такъв гений в Русия, професор, академик в много акаде-

когато не могат да ги унищожат. Само катахизиса на евреите какво струва. Известно им е, че само представителите на бялата раса са способни да откриват и изобретяват новото. Такъв е генетичният механизъм на различните раси. Другите раси могат да интерпретират и доразвиват онова, което белите са изобретили. Те добре го знаят това. Затова именно генетиката като наука я набутах в задния двор, засекретиха я, оставяйки я само за единици посветени.

Но мисията на сивите на нашата планета и тяхната същност е известна, те всичко правят както трябва, но наопаки, за което им служи цялата система. Това ще бъде дълъг разговор, за който ще намерим време друг път, а сега да се концентрираме.

Както казах - професор, доктор на медицинските науки, доктор по философия, действителен член на редица академии, **Б.А. Астафьев е открил генома на света.**

- Не ми става по-леко от казаното - всяка твоя фраза е цяло откритие. С гените на човека още не са наясно, а ти говориш за гена на света. Че който го знае това, би могъл света да преобърне, би могъл да управлява, както си пожелае!

- Правилно си схванал същността. Ето какво значи да дадеш простор на мислите си. Нека, Княже,

да ти поясня нещо, да приповдигна една завеса, а после ти насаме ще се размислиш за тези открития. Вземи неговите книги, например изключително полезната за твоята работа „Стратегическа прогноза и управление“. Никаква езотерика - чиста наука и точни разчети. Половината книга са таблици от типа на логаритмичните, за да се облекчи използването на откритията.

Покани го при тебе, много интересен човек, лично да ти разясни. Освен това е много приятен събеседник, културен руски интелегент. А засега и аз нещичко мога да ти разкажа.

Геномът (съвкупност от гени) - това е собственият генетичен (наследствен) код на организма (системата), определящ своеобразието на неговото развитие и жизненни функции. Астафьев е разшифровал първичния (базов) геном на света на космоса, който включва три компонента:

- енергиен шифър,
- единен алгоритъм,
- програма за развитие на системите.

Разшифровани са етапите и особеностите на развитие на света на космоса.

Първата „клетчица“ на космоса, започнала да функционира в съответствие с генома на света, е наречена вита-частица. Той разшифровал особеностите на нейната структурно-функционална организация, общото количество на заложената в нея енергия, съотношението на творящо-съзида-

ващата и стимулиращата енергия.

Обърни внимание, последната всички я наричат тъмна енергия, а тя всъщност е стимулираща. Много точно! Бог нищо лошо не е замислял. Това е измислица на хората. Самият ти казваше за микроскопа, с помощта на който могат и открития да се правят, и човек да се убие. Обаче Бог не предвижда убийства. И ученият правилно е разшифровал мисълта на Твореца.

Тези два генома на света: стимулиращият ген на света и творящо-съзидаващият ген на света включват в себе си цялата предистория на развитие на съвременния свят на космоса, т.е. всички предишни цикли на развитие.

Този учен мъж е открил няколко десетки Всеобщии закони на света, създал е научно обоснована теория на енерго-информационното и генетично единство на света. Геномът на света и законите на света - това е конституционната основа на живота на всички системи на света, в това число и на човечеството. Той открил Всеобщия закон за периодизацията на еволюцията и единния алгоритъм на развитието на световните системи.

На основата на откритите от него закони е доказал, че всички системи, включително и светът като цяло, се развиват циклично, в съответствие с еволюционната спирала.

Това откритие му позволява да изчисли неизвестни досега цикли и фази на космическите тела: Земята, Слънцето, Слънчевата Система, Галактиката, Вселената, Ригела на Орион, а също така рождените дати на Слънцето и Земята. Тези открития станаха основа за стратегическото прогнозиране. Прогнози с изключително висока, непозната досега точност, които той изпратил до всички, в това число и на тебе, като президент. Между другото, там се намира и прогноза за 2012-2013 година.

Всички изложения на стратегическите му прогнози са проверени физически от самия професор Астафьев, включително и върху огромно количество значими природни и социални събития за последните две и половина хилядолетия, а също така върху събитията, наблюдавани в моментите на смяна на периоди и епохи в развитието на земната кора и живота на Земята.

Анализите му показват, че **ние, съвременниците, се намираме в период, когато съвпадат квантовите скокове, фазовите преходи на Земята, Слънцето, Галактиката и цялата наша Вселена.** Ето защо всички говорят за предстоящите грандиозни събития, които никога в досегашната история на Земята не са се случвали. Събития не само от земен мащаб, но галактически, вселенски.

Затова, именно затова, аз често повтарям за твоята мисия на Велик княз на цяла Русия. Ако вземеш под внимание кардиналните предстоящи събития, всичко онова, за което с теб говорим, ако се съобразяваш с тях в твоите действия, ако започнеш да твориш естествения свят - цена няма да имаш. Ако ли продължиш да се влачиш и блъскаш по издълбаните коловози на жреческия, окултен, технократски свят на сивите - с позор ще се покриеш за хилядолетия. Изборът е твой. Вселената уговорки и позовавания на непредвидени обстоятелства не признава.

Сам знаеш - който не иска да работи, си намира причина, който иска - действа. Нищо и никой не може да го спре, всичко ще се изпълни така, както го е намислил, ако е в съгласие със света на Прави, ако не противоречи на божествения замисъл.



мии, Борис Александрович Астафьев.

- Астафьев? Учен? Нищо за такъв не съм чувал.

- Чудесно, значи е истински учен. И истински гений, това го гарантирам, защото лично го познавам. Повярвай ми, гения отдалеч го усещам при всякакви обстоятелства. Гениите на пътя не се намират.

Сигурно вече си схванал логиката на тъмните сили: по всевъзможни начини да премълчават и унищожават истинските ведруси, талантите. И да величаят сивотата. Средствата за масова информация всеки ден ти дават примери.

Онези, които ти ги натрапват по телевизията, не са гении, не са дори таланти, а най-обикновени представители на сивите. Вече би трябвало да знаеш, че при тъмните всичко е наопаки. Още Григорий Климов бе писал, че тъмните правят всичко на тъмно, отзад и наопаки. Имай пред вид, че тиража на книгите му отдавна надхвърля 50 милиона на всички основни езици по света.

Време е да се сменя ситуацията, на светлината път да се дава по решително и по-смело. Това е по силите ти още сега.

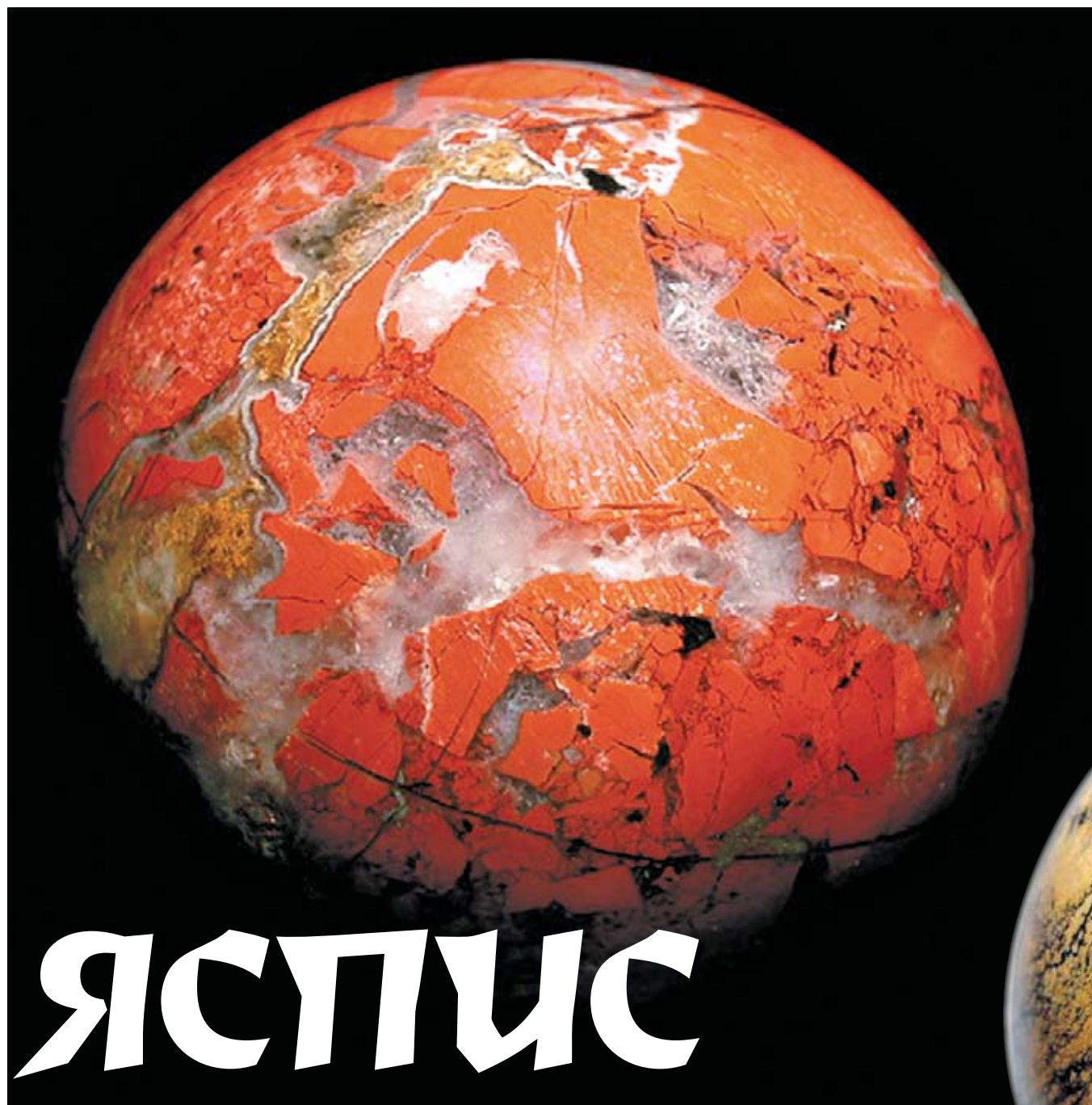
- Разбирам. Но какво все пак толкова е направил този Астафьев? И кой е той въобще, защо така го величаеш? Удивително, руснак.

- Какво удивително има? Представителите на тъмните сили върху нашата майка Земя - сивите, винаги са премълчавали всичко за руснаците,

„Духовната наука обаче същевременно знае, че материалните вещества се намират в определено отношение с духа. Който действително застъпва един духовен светоглед, е запознат, че именно при такива вещества не се касае просто за материя, а вътре, както в едно същество обвито с кожа, живеят

дух и душа. В този смисъл теософията говори за духа, който е въплътен в златото, в кбарца, в арсеника или в отровата на беладоната.“

Рудолф Щайнер



ЯСПИС

ЯСПИС (р. Яшма; а. *Jasper*; н. *Jasper*, *Jaspis*; ф. *jaspe*; и. *jaspe*)

В български език думата яспис идва от гръцки и латински – *Jaspis*. Произходът на тази дума не е съвсем изяснен, но се свързва с използваните в източните страни и в арабския свят красиви, твърди и многоцветни камъни. В момента понятието „яспис“ се използва в много езици.

Ясписът е утаечна скала от плътен непрозрачен дребнокристален кварцов агрегат с много, различни по размер, минерални включения, като съдържанието на кварц (SiO_2) е около 80%, а 20% са основно окиси на желязо, манган и други. Твърдост 6,5 - 7, блясък стъклен, добре се полира.

Няма друг декоративен камък, който



Тигров яспис, плоча

да има такова разнообразие от оцветяване - всички цветове от бяло до черно (лидит), при това неповторими в стотиците различни находища, които има на много места на планетата Земя.

Ясписът се използва от древността – най-напред като оръдие на труда и за отбрана, а след това

като декоративен камък за облицовка и изработване на различни изделия - от монументални до миниатюрни пластики, геми и други. Ясписът краси много зали на прочути дворцови и храмови постройки като подови мозайки, стъпала, фонтани, маси, големи вази и колони. Понастоящем особен интерес представляват „пейзажните“ ясписи, когато при рязане и полиране на плочки се появяват рисунки - от реални пейзажи до фантастични картини от други светове. В

японската литература ясписът е символ на красота, изящество и богатство.

В цял свят ясписите се използват за амулети, талисмани, като щастливи и лекуващи камъни. Фантастичните съчетания на цветовете помагат при медитация. Като талисман, амулет и щастлив камък, той е универсален за всички зодиакални знаци. Като талисман за успех в бизнеса се препоръчва да се носи със златен пръстен в подходящ цвят за всеки според астролозите. Като амулет пази от негативно въздействие.

Открай време в историята на човечеството ясписът се е смятал за универсален лекуващ камък. Народните лечители отдавна препоръчвали при болки в стомаха докосване до стомашната област с червен яспис. Дори Авицена е препоръчвал да се закачва на нивото на стомаха. При натъртване, удар, изкълчване и разтягане, литотерапевтите съветват на болното място да се постави яспис.

Древните и сегашни източни лечители използват за всички видове изделия.

Но най-важното качество на ясписа винаги е било неговото въздействие върху хората. В Китай и други източни страни той е бил почитан наравно с нефрита.

В Тайланд има храм на изумрудения Буда, но всъщност статуята с тегло 5,5 тона е направена от зелен яспис.

Красотата на ясписите е карала писатели и поети от всички епохи да пишат за тях, впечатлени както от ярките цветове, така и от картините, създадени от невидима ръка.

В китайската и



Обици с червен яспис, <http://freya.bg/>



Обици с пейзажен яспис, <http://freya.bg/>

„Скъпоценният камък разлага светлината по особен начин. На тази светлина всеки може да се лекува. Затова е добре човек да носи златни пръстени със скъпоценни камъни.“ Петър Дънов

“Върхът на египетската пирамида е бил кристал и в различни периоди са могли да сменят горния камък. Тоест, кристалът на върха на пирамидата можел да бъде заменен с друг скъпоценен камък, тъй като всеки камък има своя честота на вибрация и уникални качества.” Браян Гратън, „Махатма I и II”



Сребърен медальон с океански яспис, <http://freyu.bg/>



ни и декоративни качества. Особено красив е леопардовият яспис, за който казват, че помага за постигане на желанията и понякога върши чудеса. А ние всички се нуждаем от това. При археологически разкопки в България са намерени мозайки от различни видове ясписи, които могат да се видят в етнографските музеи.



Лидия СТАРИКОВА
Из „Камъни за нашите души”



Океански яспис, топка

напикаване при децата.

Ясписът носи успех както при любовни, така и при делови срещи и особено при сключване на финансови сделки. От древността е свързан с Апостол Петър и се смята, че всички, носещи името Петър, трябва да притежават яспис като аму-



носи в джоба и да се използва за зареждане на вода.

Червеният яспис е особен талисман, свързан е със земята, от която черпи сила, и зарежда с нея чрез първата чакра. Зеленият яспис влияе върху сърдечната чакра и засилва проникателността при трудни ситуации. Света Хилдегард давала съвет на всички, които имат болки в областта на сърцето, да слагат до мястото на болката пластинка от зелен яспис. Тази пластинка се държи, докато се затопли, след което се сваля, охлажда и се слага отново. Процедурата се повтаря до изчезване на болката. Тя смятала, че зеленият яспис помага при подагра, склероза, атеросклероза и артрит.

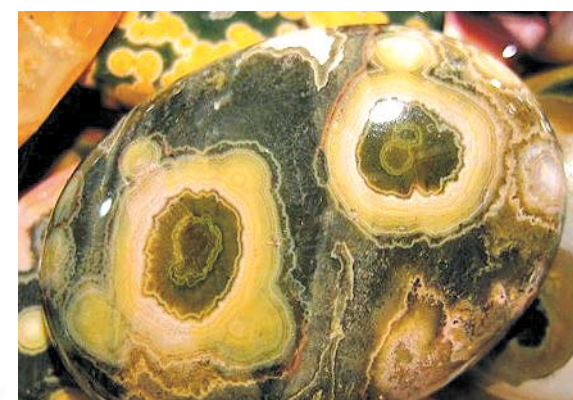
Ясписът пази хората от болести и негативни

въздействия, укрепва енергийното поле и носи успокоение.

Съвременните литотерапевти смятат оранжевите ясписи за силни енергийни универсални лечители. Съзерцаването на ясписи от уралските находища, дори и на снимка, успокоява и събужда желание за нов живот.

В китайската медицина ясписът винаги е влизал в състава на средства за пречистване на организма - преди всичко на вътрешните органи, и се смята, че

дава сила, усилва паметта, регулира апетита, оказва енергийно въздействие при лекуване на простатата, миоми, хемороиди и нощно



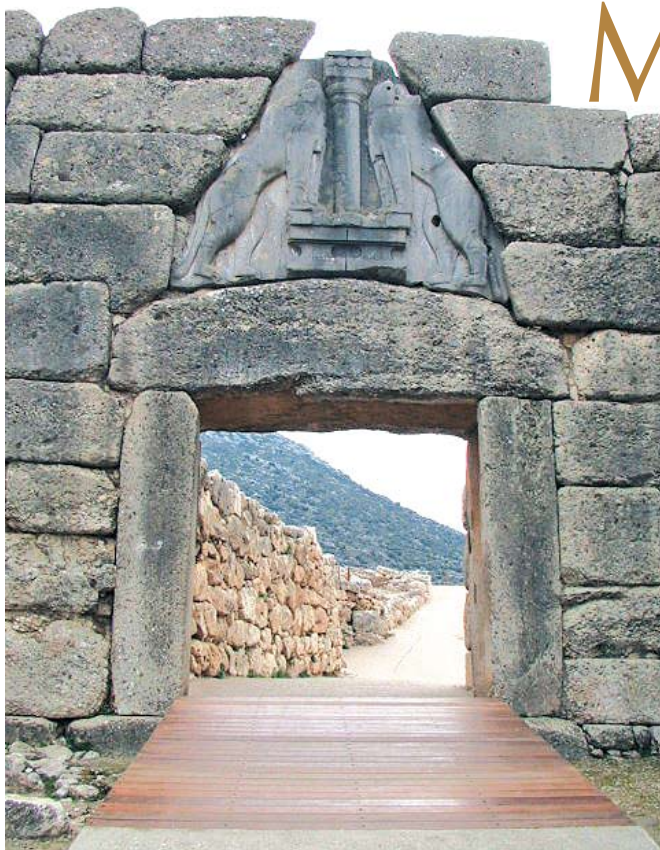
лет, талисман, щастлив и лекуващ камък, за да бъдат силни, здрави, мъжествени и мъдри.

В света има над 500 находища от прочути ясписи и всяко от тях е неповторимо по разнообразие и красота. Има ги в Гърция и Италия, в планините на Средна Азия, Крим и Кавказ, в пустините на Африка и Австралия, в Северна и Южна Америка, в Русия (Урал).

В България се срещат в района на Кърджали, Момчилград, Хасково, Маджарово и други, като някои са с отлични ювелир-



МИНОЙСКАТА КУЛТУРА – ТАЙНСТВЕН ЛАБИРИНТ

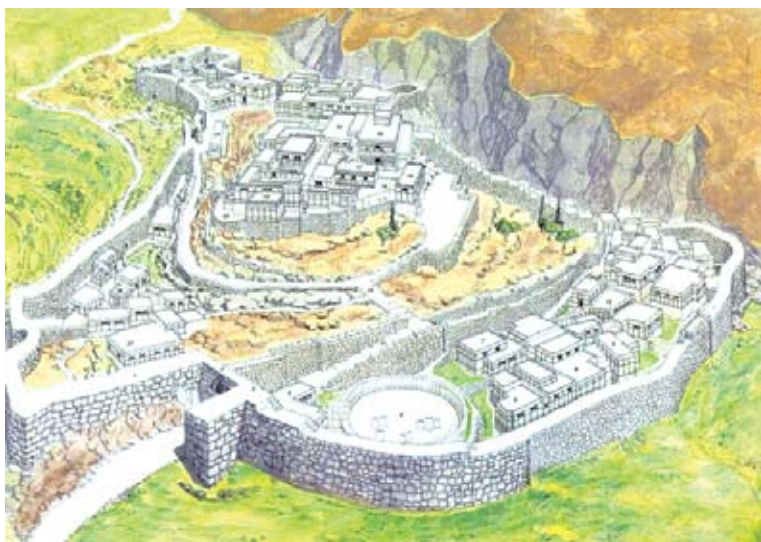


Мариана ПРАМАТАРОВА

Остров Крит е разделителна линия между Африка и Европа и се слави с близо 5000-годишна история. Неминуемо близостта с високоразвитите цивилизации като Египет и Месопотамия е оказала културно-историческо влияние на острова. Първо възникнала минойската култура, която издигнала Крит в доминиращ икономически и културен стълб в Средиземноморието още през бронзовата епоха (около 2600 г. пр.н.е.). След нея на острова се развила друга велика култура – микенската (1600 -1200 г. пр.н.е.). Много историци и археолози считат, че от остров Крит започва най-старата европейска история.

Кои са били тези минойци, построили величествени сгради, оставили забележителни произведения на изкуството и културни традиции, обвити в митове - все още не е изяснено. Някои учени отъждествяват минойската култура с Атлантида и споделят тезата, че грандиозните строежи по Средиземноморието са дело на високо развити атланти. Други категорично отхвърлят това твърдение, тъй като Атлантида е търсена от векове в различни краища на света, но преки доказателства за потъналия в мистика континент все още не са открити.

Древните митове ни отвеждат в Кносос - изключително богат и благоустроен град с пътища, канализация и тоалетни с течаща вода. Широк булевард с плочи отвежда до царския дворец с шест входа. Най-загадъчното нещо тук е 52 м двор /или площад, арена/. Учените и до днес се питат за какво е бил използван. Според някои там са се провеждали събрания, други считат, че в двора са се изпълнявали религиозни ритуали, дароприножения и церемонии, а трети твърдят, че на това място са се разигравали турове с бикове. Символът на плодovitостта – бикът е залегнал в основата на мита за Минотавъра. Цар Минос бил жесток владетел, който поискал от бога на морето Посейдон чисто бял бик. Богът му изпратил, но се разгневил, защото Минос пожертвал друг бик за него. Минотавъра бил получовек-полубик, роден от греховната любов на царица Пасифея към бика, подарък от Посейдон. Минос наредил на Дедал да построи лабиринт и да затвори в него Минотавъра. За изхранването му се принасяли човешки жертви. Атина била за-



Микена - реконструкция

дължена да изпраща в Крит седем девойки и седем момчета на всеки девет години като кръвен данък за храна на Минотавъра. Тезей бил син на атинянския цар Егей от връзката му с Етра - дъщеря на трезенския цар. От млад се прославил със своите подвизи. Той бил един от младежите, които трябвало да заминат за Крит при Минотавъра. Кораб с черни платна отвел обречените на острова. При тръгването Егей казал на сина си, ако успее да победи звяра, на връщане да смени платната на кораба с бели. На острова Тезей срещнал русокосата дъщеря на Минос – Ариадна, която се влюбила в него и обещала да му помогне. Дедал казал на Ариадна къде е изходът от лабиринта и й дал кълбо с прежда, което Тезей трябвало да завърже на входа. Размотавайки преждата, Тезей стигнал в лабиринта до Минотавъра, убил го и следвайки нишката на кълбото, успял да излезе. Героят взел Ариадна със себе си и заедно с други атиняни се отправил за дома, но по пътя Дионис му отнел царската дъщеря. В бързината Тезей забравил да смени платната на кораба с бели и когато приближили Атина, баща му видял черните платна, помислил че синът му е загинал и се хвърлил в морето, което оттогава носи името Егейско. След смъртта на баща си Тезей станал цар на Атина и извършил още много подвизи.(1)

След бягството на Тезей от острова, цар Минос затворил Дедал и сина му Икар в лабиринта. Двамата си построили крила и успели да избягат, но Икар полетял много високо и слънцето стопило восъчните му крила. Така загинал.

Археологът Артър Евънс прави проучвания на острова и разкрива стените на Кносос – огромни сгради, сложна архитектура, и



лабиринта – Острова на Минотавъра. Петхилядгодишна цивилизация се разкрива при разкопките - съкровища и творчество. Открити са стенописи, скулптури, фрески, керамика за бита с преобладаващ червен цвят, рисувани вази, предмети на изкуството. Поразително натуралистично са представени женските портрети, фигуралните композиции и фреските с изображения на бик. Намерени са и релефи на бикове. През 1900 г. Евънс открива каменния трон на цар Минос, за който се твърди, че е най-старият трон в Европа.

На острова са открити и други постройки с лабиринт и централен двор. Някои изследователи предполагат, че това са били манастири.

Друга заслуга на Артър Евънс е, че той открива жилищата и сечивата на тези, които са осигурявали храната и разкоша в двореца – обикновените минойци. Живеели са в прости рибарски селища, препитавали са се с животновъдство, земеделие и риболов.

На острова съществува светилище от бронзовата ера, което е било унищожено от земетресения (1700 г. пр.н.е.), но е запазен олтарът, върху който са били принасяни човешки жертвоприношения в царството на Минотавъра. Намерени са шокиращи доказателства за извършваните култове в светилището – момче върху олтара и нож, с който е била срязана сънната му артерия. Откритите пак там пръстени от желязо и сребро, хвърлили в ужас учените, тъй като става въпрос за бронзовата епоха.

Друга загадка до скоро са били глинените плочки с надписи или така нареченото от археолозите линейно писмо. Линейно А и линейно В се оказват трудни за разчитане. Вен-трис, ученик на Евънс, разчита табличките с линейно В, които според него се оказали счетоводни документи. Той твърди, че на плочката е изобразена професията на човека (например овчар) и с чертичките са отбелязани броят на овцете му. На друга плочка открил, че са дадени на богиня 36 л зехтин, но най-интересно за нас е откритието му, че на една от плочките били записани имената на воловете – Белчо, Щурчо...!

Хипотезите на учените са, че тези артефакти са от пластове микенска култура на острова. Микенците са нашественици върху минойците. Те идват от континента и завладяват Крит и другите острови. Враговете им са троянците, а войната с морските народи е описана от Омир. Според изследователите езикът на микенците е архаичен гръцки, привнесен на острова от войниците. Микенската култура на острова е изследвана от Хайнрих Шлиман (1874 г.), който открива дворец и златна маска в микенска гробница, за която твърди, че е на Агамемнон. Намерените артефакти са доказателство за високоразвита цивилизация.

1. Д. Николова, С. Черпокова „От разказа към мита“. ИК „Хермес“, Пловдив, 1997 г.

МАРТЕНСКА РЪЧЕНИЦА Елисавета БОРИСОВА

Със ледена тояга,
куцук, куцук, куцук
виж, Баба Зима бяга,
дочула весел звук.
На клонче кукувица
разнася топла вест,
играят ръченица
със Баба Марта днес
и зайци, и сърнички,
сред първите цветя.
Размахват мартенички
и викат пролетта
да тича по поляни,
да тича по баири,
а Слънчо сам покани
Южняка да им свири.



НЕБЕСНА МАРТЕНИЧКА Елисавета БОРИСОВА

От пролетното утро запленил,
заплувал облак бял, догдето
той срещнал Слънчо в плащ червен
и с мартеничка се закичило небето.

ВАЛС НА ПЕПЕРУДИ Зденка ТОДОРОВА

Играеха три пеперуди
валс чудотворен
по моя Албум.
Безшумно и кротко,
леко, с вълшебни крилца
разтваряха сякаш за мене
своите малки сърца.

Изпратил ги някой тук беше
при мен, по моя Албум
да играят на пръсти
чаровната своя игра.
Сякаш три стъкълца,
които в стиха ми някой
отнейде събра.



Играеха дълго, вълшебно
и кротко по моя Албум.
После вятър подухна
и те отлетяха в посока
незнайна за мен.
Остана само въздишка
дълбока в горещия ден.

МОЛИТВА Зденка ТОДОРОВА

Горещо ми е. И мъчно до болка.
Не ми се пише, нито чете.
Рисувам кучето. И то ме гледа жалко,
душица кротка с очи на дете.

Тук всичко изгаря до болка, до рана,
проклетие тегне над нашия град.
Руина крепост от него остана
с малцина хора в пламтящият град.

Господи, дай ни свръхчовешки сили
да оцелеем в твоето пространство,
и да открием къде сме съгрешили
под сянката на твойто постоянство.



БАЛАДА ЗА ГЕРГАНА ЛИЛЯН ПАУНОВ село Бисер, обл. Хасковска

*Видиш ли долу в полето,
дет`се мержеят, чернеят
дестина дърва върбови?
Там било село Бисерча ...
Из "Изворът на Белоногата"
Петко Р. Славейков
в. "Гайда", 1873 г.*

Пак си тук! Изсечена от камък,
с менци и кобилица стоиш,
или блеснала в неонов пламък,
все така самотна тук тъжиш.

Хиляди на ден край теб минават,
да не бъдеш тъжна и сама,
но понесла селската си слава,
в късна доба слизаш у дома



да полееш невен и латинки,
да послушаш песен на кавал,
да поспреш сред малката градинка,
дето тих вечерник е заспал.

Ти не бързай! Стомните отново
с бисерна вода все тъй налей.
Песента за мъката любовна,
като снощи тихичко запей.

Ще послуша татко във съня си.
Ще поплачат майка и сестра,
а на камъка ще те отнася
все така студената зора...

В ПАМЕТ НА ЛЕВСКИ Симеон Георгиев БАСАРИНИ, Мюнхен

Народе мой, заспал!
Не стигат ли ти
пет и повече века
на тежко робство
за честта на човека,
че отново пожела си
да бъдеш покорен роб
и в нищетата си –
рая безсловесна?
Народе мой, заспал –
най-после събуди се!
Ти, тъй си оглупял,
че сам себе си предаде.
Ти предаде ме и мен,
не поп Кръстю* ме предаде,
невинен, оплют и набеден,
от Поплуканова оклеветен,
а той беше един светец.
От завист, злоба очернен
този праведен и свят отец
и до днес е осквернен.
Този клет, смирен агнец
стана жертва на лъжата
и на време безпросветно,
когато жива бе мълвата.

Той бе безмилостно руган
от върлите си врагове
без съвест и без свян
и остана името му опозорено,
завинаги предател си остана.
Каква несправедливост само!
Той е най-свидната жертва

пред олтара на Свободата,
за нея и за онази Република
от мен мечтана, чиста и свята –
увиснах на бесилото черно.
Аз умрях и за образа чист
на светия, всевишен Отец!

Ти, като ме предаде и мене,
предаде себе си народе мой,
на тези същите предатели,
а ни един от тях не е свой
и твои палачи те са до днес –
чужди на всичко, на род и народ,
на съвест, на доблест и чест!
Аз нямам нищо общо с това,
когато те говорят за мене
с надути, кухи, празни слова!
Бог няма сигурно да им прости,
а още по-малко аз. Не съм светец!
Аз все пак съм аз, онзи Левски,
който все още никой не познава!

* Не поп Кръстю предава Левски. Той е предаден от поп Лукан. Такава е истината, а и човешката правда. Защо турците водят поп Лукан в София, за да разпознае Левски? Поп Кръстю е арестуван и вкаран в турският кауш в Ловеч преди залавянето на Левски, а уж нарочената среща между двамата е пълна измислица. Поп Лукан е ненавиждал поп Кръстю и го нарочил за предател и до днес този свят човек си остава предател. Поп Лукан предава и поп Кръстю, за да се добере до комитетските пари и архиви. Въпреки жестоките изтезания поп Кръстю отрича да е познавал Левски, който е бил тънък психолог и е познавал човека от пръв поглед. Как тогава той се е доверил на поп Кръстю да е главен комитетски касиер?

3 МАРТ Димо ДИМОВ

На война велика в далечни времена,
тръгнаха женици с развети знамена.
Водили с османци много люти битки,
в селата българи срещали ги с китки.

Воините мъже, пеша и на коне,
лишени от храна, лишени от спане,
пушките държали с премръзнали ръце,
войната днес да свърши желали от сърце.

Там, в далечно село, край Мраморно море,
от историята знаем Сан Стефано се зове.
В преговори трудни и много хитрини,
въпросът български решава се за идните дни.

На 3 март приключва войната дълга, тежка,
осъществена беше една мечта човешка.
Цената е голяма - хиляди са убити,
погребани набързо с кръстове побити.

Слава опълченци, слава вам солдати,
оставили кости в земи непознати.
На колене падаме и прекланяме главите,
така ни научиха на признателност дедите.

Кой ядоса баба Марта?

Притча

Преди много, много години, когато хората си живеели безгрижно и щастливо и нямало бедствия, войни и нещастия, зимните месеци Декември, Януари и Февруари решили да си направят вино за студените зимни дни. Речено-сторено. Трудили се здраво и усърдно, с много любов. Но както във всяка притча, така и в нашата има едно "но"! А "но"-то се оказало, че нямат буре, в което да наляят виното. Решили да отидат при Баба Марта и да я помят да им послужи с едно буре. Баба Марта се съгласила веднага, но с условие да има от винцето и за нея. "Няма никакъв проблем" – отговорили те! И започнали да го пълнят.

Напълнили го догоре. Разделили го на четири равни части и на всяка рязка сложили по една канела за всеки месец.

Първи застъпил в зимните дни Декември и си точил от своята канела. Обаче виното му свършило пет дни, преди да изтече срокът, и той започнал да си налива от това на Януари. След него застъпил Януари, но неговата част свършила десет дни преди да изтече срока и той си наливал от това на Февруари. На Февруари по същият начин му свършило определеното вино по-рано и той си наливал от това за Баба Марта. Дошло време да застъпи в своите владения Баба Марта, но що да види



– бурето... празно. Много се разсърдила и решила изобщо да не излиза на работа.

Ето защо оттогава през март още са зимни дните...

Разказал
Сергей ГЕОРГИЕВ

ПЕСЕНТА НА ЖАБЧЕТО

Лилян ПАУНОВ
село Бисер, обл. Хасковска

Къщата ми е едноетажна, с два големи прозореца под ъгъл – с южно и западно изложение. През зимата стаята ми е светла и топла, но през лятото в нея става много горещо. Затова на ъгъла засадох бяла ябълка. Това е дървен сорт с дребни, вкусни плодове, които стават за ядене още щом им опада цветът. С нищо не я пръскам и затова почти всичките й плодове опадат по земята, но това не ми пречи да ги събирам и да ги ям с удоволствие. Налага се само понякога да отстраня някое червейче, но вкусът им е незаменим. Мама навремето правеше от тях чудесен ошав, с който си пълнехме джобовите преди да тръгнем за училище.

И тази година моята стара ябълка беше отрупана с плод, но така и не се наках да приготвя маминия ошав.

Напоследък спя лошо. Събуждам се по няколко пъти през нощта и после трудно заспивам. Снощи ме събуди



песента на една жаба дървесница, която се беше покатерила на ябълката. Прозорците ми бяха отворени. Не виждах жабчето, но то беше само на няколко метра от леглото ми. Като светнах лампата, песента заглъхна, но минути след като я угасих, отново лятната нощ се изпълни с протичката песен, която, кой знае защо, бързо ме приспиваше.

И досега не мога да си обясня защо изобщо песента на жабите ми действа така упойващо. Може би някъде дълбоко в подсъзнанието ми тя ме връща в дните на моето детство. Ние, децата от махалата, с нетърпение очаквахме пролетния жабокрек, защото знаехме, че той предвещава топли пролетни дни, когато ще цамбуркаме в селската река и ще ловим риба на ръце...

Просто е невероятно, че цяла лавина от спомени и приятни емоции могат да бъдат събудени от една протичка песен на малко жабче, покатерило се на върха на стара ябълка...

Сайт на Българска
родна партия
www.bg-rodna.org



Проектант
на главата
на вестника и
герба на БРП
художник
Христо Танев

Всенародно екологично движение (ВЕД) "Родово имене"

Издател: академик АТАНАС ПАНЧЕВ - член на Руската родова академия (РА)

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Мария Стаева
РЕДАКЦИОНЕН КОЛЕКТИВ:
Рени Радева
Антоанета Андонова
Николай Кафтанджиев

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1172 София
ж. к. Дианабад
ул. Никола Габровски N1
Хотел Диана 1, ет. 6, ап. 62

тел.: 02 962 16 85,
02 962 16 86, 02 962 16 87
e-mail: rodimenie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org
ISSN 1312-7063

Издателска къща
"Новата цивилизация" ЕООД - София
Уникредит Булбанк
IBAN: BG04UNCR96601031647309
BIC KOD: UNCRBGSF

ОТДЕЛ РАЗПРОСТРАНЕНИЕ
И АБОНАМЕНТ: 0888 693 359
Атанас РАЛЧЕВ ПАНЧЕВ
(за пощенски услуги)

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии хонорари не се изплащат.